

27 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. ΑΝΑΚΟΜΙΔΗ ΤΩΝ
ΛΕΙΨΑΝΩΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 1-6).

Κύριε έκέκραξα. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 6-9).

Τροπάρια.

Τήν χρυσήλατον σάλπιγγα, τὸ θεόπνευστον ὄργανον, τῶν δογμάτων πέλαγος ἀνεξάντλητον, τῆς Ἐκκλησίας τὸ στήριγμα, τὸν νοῦν τὸν οὐράνιον, τῆς σοφίας τὸν βυθόν, τὸν κρατῆρα τὸν πάγχρυσον, τὸν προχέοντα, ποταμοὺς διδαγμάτων μελιρρύτων, καὶ ἀρδεύοντα τὴν κτίσιν, μελωδικῶς εὐφημήσωμεν.

Τὸν ἀστέρα τὸν ἄδυτον, τὸν ἀκτίσι φωτίζοντα, διδαγμάτων ἅπασαν τὴν ὑφήλιον, τῆς μετανοίας τὸν κήρυκα, τὸν σπόγγον τὸν πάγχρυσον τὸν ὑγρότητα δεινῆς, ἀπογνώσεως αἶροντα, καὶ δροσιζοντα, ἐκτακείσας καρδίας ἀμαρτίαις, Ἰωάννην ἐπαξίως, τὸν Χρυσολόγον τιμήσωμεν.

Ὁ ἐπίγειος Ἄγγελος, καὶ οὐράνιος ἄνθρωπος, χελιδὼν ἢ εὐλαλος καὶ πολύφωνος, τῶν ἀρετῶν τὸ θησαύρισμα, ἢ πέτρα ἢ ἄρρηκτος τῶν πιστῶν ὑπογραμμός, τῶν Μαρτύρων ἐφάμιλλος, ἰσοστάσιος, τῶν ἁγίων Ἀγγέλων Ἀποστόλων, ὁ ὁμότροπος ἐν ὕμνοις, μεγαλυνέσθω Χρυσόστομος.

Δόξα Πατρί.....

Οὐκ ἔδει σε Χρυσόστομε, τὴν Βασιλίδα κοταλείψαντα, παροικεῖν ἐν Κομάνοις· ὅθεν

27 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. ΑΝΑΚΟΜΙΔΗ ΤΩΝ ΛΕΙΨΑΝΩΝ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 1-6).

Κύριε έκέκραξα. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 6-9).

Τροπάρια.

Τὴ σάλπιγγα τὴν κατασκευασμένη ἀπὸ χρυσό, τὸ θεόπνευστο ὄργανο, τὸ ἀνεξάντλητο πέλαγος τῶν δογμάτων, τὸ στήριγμα τῆς Ἐκκλησίας, τὸν οὐράνιο νοῦ, τὸ βυθὸ τῆς σοφίας, τὸ δοχεῖο τὸ ὀλόχρυσο, πού χύνει ποταμοὺς διδαγμάτων, πού στάζει μέλι καὶ ποτίζει τὴν κτίση, (τὸν Ἰωάννη τὸ Χρυσόστομο), ἃς τὸν ἀνυμνήσουμε μελωδικά.

Τὸ ἄστρο πού δέν βασιλεύει, πού φωτίζει μέ τίς ἀκτίνες τῶν διδαγμάτων ὅλη τὴ γῆ, τὸν κήρυκα τῆς μετανοίας, τὸν ὀλόχρυσο σπόγγο, πού ἀφαιρεῖ τὴν ὑγρασία τῆς φοβερῆς ἀπογνώσεως, καὶ δροσιζει τίς καρδιές, πού ἔλιωσαν ἀπὸ τίς ἀμαρτίες, τὸν Ἰωάννη τὸ Χρυσόστομο, ἃς τὸν τιμήσουμε ἐπάξια.

Ὁ ἐπίγειος ἄγγελος καὶ οὐράνιος ἄνθρωπος, τὸ χελιδόνι μέ τὴν ὠραία λαλιά καὶ τὴν ποικιλία τῶν φωνῶν, ὁ θησαυρός τῶν ἀρετῶν, ἢ πέτρα πού δέν σπάζει, τὸ παράδειγμα τῶν πιστῶν, ὁ ἀντάξιος τῶν Μαρτύρων, ὁ ἰσότιμος μέ τοὺς ἁγίους Ἀγγέλους, ὁ ὅμοιος στὸν τρόπο μέ τοὺς Ἀποστόλους, ὁ Χρυσόστομος, ἃς μεγαλύνεται μέ ὕμνους.

Δόξα Πατρί.....

Δέν ἔπρεπε, Χρυσόστομε, νά ἐγκαταλείψεις ἐσὺ τὴν Βασιλεύουσα καὶ νά κατοικεῖς προσωρινά στὰ Κόμανα· γί

θεόθεν ἠγμένη, ἡ Ἀνακτορική πανδαισία, πάλιν σε ἐπανήγαγεν ἐν τοῖς βασιλείοις· εὐφράνθη δὲ ἡ Ἐκκλησία ἰδοῦσά σε, ἀνθομολογουμένη καὶ λέγουσα. Μεγαλύνει ἡ δόξα μου τὸν Κύριον, ἀποδόντα μοι τὸν νυμφαγωγόν, καὶ τὸ στήριγμα τῆς πίστεως, τὴν ὑπόληψιν τῶν ἀξιωματῶν μου, καὶ ἀνάπαυσιν τῶν ἐμῶν κροτάφων· τὸ ὕψος τῆς ταπεινοφροσύνης, καὶ βάθος τῆς ἐλεημοσύνης, καὶ πλοῦτον τῆς ἐμῆς πτωχείας, καὶ μῆκος τῆς μετανοίας. Διὸ αἰτοῦμέν σε Ὅσιε Πάτερ, τὴν εἰρήνην αἰτησαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὁ διὰ σέ Θεοπάτωρ προφήτης Δαυῖδ, μελωδικῶς περὶ σοῦ προανεφώνησε, τῷ μεγαλειᾷ σοι ποιήσαντι. Παρέστη ἡ Βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου. Σὲ γὰρ μητέρα πρόξενον ζωῆς ἀνέδειξεν, ὁ ἀπάτωρ ἐκ σοῦ ἐνανθρωπήσαι εὐδοκήσας Θεός, ἵνα τὴν ἑαυτοῦ ἀναπλάση εἰκόνα, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι, καὶ τὸ πλανηθὲν ὀρειάλωτον εὐρών, πρόβατον τοῖς ὤμοις ἀναλαβόν, τῷ Πατρὶ προσαγάγη, καὶ τῷ ἰδίῳ θελήματι, ταῖς οὐρανίαις συνάψῃ Δυνάμεσι, καὶ σῶσῃ Θεοτόκε τὸν κόσμον, Χριστὸς ὁ ἔχων, τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον.
(Συλλειτουργικόν. Σελίς 9-11).

αὐτὸ ἡ βασιλικὴ αὐλή (αὐτοὶ ποὺ συμμετέχουν στὰ βασιλικά συμπόσια) ὀδηγημένη ἀπὸ τὸν Θεὸ πάλι σὲ ἐπανάφερε στὰ ἀνάκτορα· εὐφράνθηκε καὶ ἡ Ἐκκλησία βλέποντάς σε δοξολογώντας καὶ λέγοντας· Ἡ δόξα μου ἀναδεικνύει τὸ μεγαλεῖο τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος μοῦ ἐπανάφερε αὐτόν ποὺ ὡς Νύμφη μὲ ὀδηγοῦσε στό Νυμφίο, καὶ ἦταν τὸ στήριγμα τῆς πίστεως· τὴν ὑπόληψη (τὴν τιμὴ) τῶν ἀξιωματῶν μου, τὴν ἀνάπαυση τοῦ μετώπου μου· (Κροτάφοι =μηνίγγια)· τὸ ὕψος τῆς ταπεινοφροσύνης καὶ βάθος τῆς ἐλεημοσύνης, καὶ πλοῦτο τῆς φτώχειας μου καὶ μῆκος (ἔκταση) τῆς μετανοίας. Γι' αὐτὸ σὲ παρακαλοῦμε, Ὅσιε Πάτερ, ζήτησε εἰρήνη, καὶ γιὰ τίς ψυχές μας τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ὁ προπάτωρ τοῦ Θεανθρώπου, ὁ προφήτης Δαυῖδ, μελωδικὰ προφήτευσε γιὰ σένα, ἀπευθυνόμενος σ' Ἐκεῖνον ποὺ ἔδειξε μεγαλεῖα σ' ἐσένα (Παναγία). Κάθισε ἡ Βασίλισσα στὰ δεξιά σου. Διότι σὲ ἀνέδειξε Μητέρα καὶ πρόξενο (αἰτία) τῆς ζωῆς ὁ Θεός, ποὺ εὐδόκησε (μᾶς ἔκανε τὴ χάρη), νὰ γίνῃ ἀνθρώπος ἀπὸ σένα, γιὰ νὰ ἀναπλάσῃ (ἀνακαινίσῃ) τὴν εἰκόνα του (τὸν ἀνθρώπο), ποὺ εἶχε φθαρεῖ ἀπὸ τὰ πάθη, καὶ ἀφοῦ βρῆκε τὸ πλανημένο πρόβατο, ποὺ περιπλανιόταν στὰ ὄρη, παίρνοντάς το στοὺς ὤμους του, νὰ τὸ φέρῃ στὸν Πατέρα, καὶ μὲ τὸ δικό του θέλημα νὰ τὸ ἐνώσει μὲ τίς οὐράνιες δυνάμεις, καὶ γιὰ νὰ σῶσῃ, Θεοτόκε, τὸν κόσμον ὁ Χριστός, ποὺ ἔχει τὸ μέγα καὶ πλούσιο ἔλεος.

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον.
(Συλλειτουργικό. Σελίδα 9-11).

Αναγνώσματα.

Παροιμίας. (Γ' 7, Γ'.13-16). Κατ' επιλογήν.

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὗρε σοφίαν καὶ θνητὸς ὃς εἶδε φρόνησιν. Κρεῖττον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσίου καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιώτερα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν (οὐκ ἀντιτάσσεται αὐτῇ οὐδὲν πονηρόν, εὐγνωστὸς ἐστὶ πᾶσι τοῖς ἐγγίζουσιν αὐτήν): πᾶν δὲ τίμιον, οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν. Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου ὦ τέκνα: σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει. Αἱ γὰρ ἔξοδοί μου, ἔξοδοι ζωῆς, καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς, καὶ προῖεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων. Ὅτι ἐγὼ ἡ σοφία κατεσκεύασα βουλήν καὶ γνῶσιν καὶ ἔννοιαν, ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Ἐμὴ βουλή καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχύς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρήσουσι χάριν. Νοήσατε τοίνυν, ἄκακοι, πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαιδεῦτοι, ἐνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν: σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγξ μου, ἐβδελυμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου, οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιόν, οὐδὲ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστὶ

Αναγνώσματα.

Παροιμίες. (Γ' 7, Γ'.13-16). Κατ' επιλογήν.

Ἡ μνήμη τοῦ δικαίου τελεῖται μέ ἐγκώμια, καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Κυρίου βρίσκεται ἐπάνω ἀπὸ τό κεφάλι του. Εἶναι μακάριος ὁ ἄνθρωπος πού βρῆκε τὴ σοφία καὶ ὁ θνητὸς πού βρῆκε σύνεση. Διότι εἶναι καλλίτερα, νὰ ἐμπορεύεται κανεὶς αὐτήν (τὴ σοφία), παρὰ θησαυρούς ἀπὸ χρυσό καὶ ἄργυρο. Καὶ εἶναι πιὸ πολύτιμη ἀπὸ πολυτίμους λίθους, καὶ κάθε τί πολύτιμο δέν εἶναι ἀντάξιό της. Διότι ἀπὸ τό στόμα της βγαίνει δικαιοσύνη, καὶ στή γλῶσσα της φέρει νόμο τὴν εὐσπλαχνία. Λοιπὸν ἀκούστε με, παιδιά μου, διότι θὰ σᾶς πῶ σεμνὰ λόγια: καὶ εἶναι μακάριος ὁ ἄνθρωπος, πού θὰ φυλάξει τοὺς δρόμους μου. Διότι οἱ πορεῖες μου εἶναι πορεῖες ζωῆς, καὶ ἐτοιμάζεται ἀγάπη ἐκ μέρους τοῦ Κυρίου. Γι' αὐτό σᾶς παρακαλῶ καὶ ἀπευθύνομαι στοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων. Διότι ἐγώ, ἡ Σοφία τοῦ Θεοῦ δημιούργησα τὴν δυνατότητα τῶν ἀποφάσεων, καὶ ἐγὼ κάλεσα στήν ὑπαρξη τὴ γνώση καὶ τὴ συναίσθηση. Δικὴ μου εἶναι ἡ λήψη ἀποφάσεων καὶ ἡ ἀσφάλεια, δικὴ μου εἶναι ἡ φρόνηση, δικὴ μου ἡ δύναμη. Ἐγὼ ἀγαπῶ αὐτοὺς πού μέ ἀγαποῦν: καὶ ὅσοι μέ ἀναζητοῦν θὰ βροῦν χάρη. Βάλτε λοιπὸν στό νοῦ σας οἱ ἄκακοι σύνεση, καὶ οἱ ἀκαλλιέργητοι πνευματικά βάλτε νοῦ. Ακούστε με καὶ πάλι: γιατί θὰ σᾶς πῶ σεμνὰ πράγματα, καὶ θὰ ξεστομίσω ὀρθά λόγια. Διότι ἡ καρδιά μου θὰ μελετήσῃ, καὶ ὁ λάρυγγάς μου θὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀλήθεια: καὶ εἶναι σιχαμερά ἐνώπιόν μου χεῖλη πού ψεύδονται. Ὅλα τὰ λόγια τοῦ στόματός μου συνοδεύονται ἀπὸ δικαιοσύνη, δέν ὑπάρχει σ' αὐτὰ τίποτε στραβό, τίποτε πολύ-

τοῖς νοοῦσι, καὶ ὀρθὰ τοῖς εὐρίσκουσι γνῶσιν.
Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ
ἐλπίς ὑμῶν, καὶ πλησθήσεσθε πνεύματος.

Σοφία Σολομώντος. (Ἐκλογή).

Ἐγκωμιαζομένου Δικαίου, εὐφρανθήσονται
λαοί· ἀθανασία γὰρ ἐστὶν ἡ μνήμη αὐτοῦ· ὅτι καὶ
παρὰ Θεῶν γινώσκεται καὶ παρὰ ἀνθρώποις, καὶ
ἀρεστὴ Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ. Ἐπιθυμήσατε
τοιγαροῦν, ὧ ἄνδρες, σοφίαν καὶ ποθήσατε καὶ
παιδευθήσεσθε. Ἀρχὴ γὰρ αὐτῆς ἀγάπη καὶ
τήρησις νόμων. Τιμήσατε σοφίαν, ἵνα εἰς τὸν αἰῶνα
βασιλεύσητε. Ἀπαγγελῶ ὑμῖν, καὶ οὐ κρύψω ἀφ’
ὑμῶν μυστήρια Θεοῦ. Ὅτι αὐτός, καὶ τῆς σοφίας
ὁδηγὸς ἐστὶ, καὶ τῶν σοφῶν διορθωτῆς· καὶ ἐν τῇ
χειρὶ αὐτοῦ πᾶσα φρόνησις καὶ ἐργασιῶν
ἐπιστήμη. Ἡ πάντων τεχνίτις ἐδίδαξέ με σοφία·
ἔστι γὰρ ἐν αὐτῇ πνεῦμα νοερόν, ἅγιον,
ἀπαύγασμα φωτὸς αἰδίου, καὶ εἰκὼν τῆς
ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ. Αὕτη φίλους Θεοῦ καὶ
προφήτας κατασκευάζει. Εὐπρεπεστέρα δὲ ἐστὶν
ἡλίου, καὶ ὑπὲρ πᾶσαν ἀστέρων θέσιν· φωτὶ
συγκρινομένη, εὐρίσκεται προτιμότερα. Αὕτη τοὺς
θεραπεύσαντας αὐτὴν ἐκ πόνων ἐρρύσατο, καὶ
ὠδήγησεν ἐν τρίβοις εὐθείαις. Ἔδωκεν αὐτοῖς
γνῶσιν ἁγίαν· καὶ διεφύλαξεν αὐτοὺς ἀπὸ
ἐνεδρευόντων, καὶ ἀγῶνα ἰσχυρόν ἐβράβευσεν
αὐτοῖς, ἵνα γνῶσι πάντες, ὅτι δυνατωτέρα παντὸς
ἐστὶν ἡ εὐσέβεια· καὶ οὐ μὴ κατισχύσῃ ποτὲ κακία

πλοκο. Γί’ αὐτούς πού ἔχουν φρόνηση εἶναι ἴσια, καὶ ὀρθά
σ’ ἐκείνους πού ἔχουν γνώση. Διότι σᾶς διδάσκω τὴν
ἀλήθεια, γιὰ νὰ στηρίζεται στὸν Κύριο ἡ ἐλπίδα σας, καὶ
ἔτσι θὰ γεμίσετε μέ Πνεῦμα Θεοῦ.

Σοφία Σολομώντος. (Δ'. 14'. Ζ'. 26').

Ὅταν ἐγκωμιάζεται ὁ δίκαιος, εὐφραίνονται οἱ λαοί·
διότι ἡ μνήμη του εἶναι ἀθάνατη, γιατί καὶ ἀπὸ τό Θεοῦ
ἀναγνωρίζεται καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ εἶναι ἀρεστὴ
στὸν Κύριο ἡ ψυχὴ του. Ἐπιθυμήστε λοιπόν, ἄνθρωποι, τὴ
σοφία, καὶ ποθήστε την καὶ θὰ εἴσθε σώφρονες. Διότι ἀρχὴ
τῆς εἶναι ἡ ἀγάπη καὶ ἡ τήρηση τῶν ἐντολῶν. Τιμῆστε τὴ
σοφία, γιὰ νὰ γίνετε αἰώνια βασιλεῖς. Θὰ σᾶς ἀνακοινώσω
καὶ δέ θὰ κρύψω ἀπὸ σᾶς τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ, διότι
αὐτός εἶναι ὁδηγὸς καὶ τῆς σοφίας, καὶ διορθώνει τοὺς σο-
φοὺς, ὅταν σφάλλουν, καὶ στό χέρι του εἶναι ὅλη ἡ σύνεση
καὶ ἡ πλήρης γνώση κάθε ἐργασίας. Μ’ ἐδίδαξε ἡ σοφία,
πού εἶναι κάτοχος ὅλων τῶν γνώσεων· διότι σ’ αὐτὴν
ὑπάρχει Πνεῦμα πού κατανοεῖ, ἀπόλυτο ἅγιο· πού εἶναι
ἀπαύγασμα (ἀνταύγεια) τοῦ αἰωνίου φωτὸς καὶ εἰκόνα τῆς
ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ. Αὕτη ἡ σοφία κατασκευάζει φίλους
τοῦ Θεοῦ καὶ Προφήτες. Καὶ εἶναι ὠραιότερη ἀπὸ τὸν ἥλιο
καὶ ἀπὸ κάθε λάμψη ἀστέρων. ὅταν συγκρίνεται μέ τό
φῶς, εἶναι προτιμότερη. Αὕτη γλυτώνει ἀπὸ βάσανα,
αὐτούς πού τὴν ὑπηρετοῦν, καὶ τοὺς ὁδηγεῖ σέ ἴσιους
δρόμους. Δίνει σ’ αὐτούς γνώση ἁγία, καὶ τοὺς φυλάγει
ἀπὸ ἐκείνους πού τοὺς στήνουν ἐνέδρες, καὶ τοὺς δίνει
βραβεῖα, ὅταν ἀγωνίζονται δυνατά, γιὰ νὰ γνωρίσετε ὅλοι,
ὅτι ἀπὸ ὅλα πιό δυνατὴ εἶναι ἡ εὐσέβεια, καὶ ὅτι ποτὲ δέ θὰ
νικήσῃ ἡ κακία τὴ σοφία, οὔτε θὰ προσπεράσῃ ἡ θεία δίκη

σοφίας, οὐδ' οὐ μὴ παρελεύσεται πονηρούς ἐλέγχουσα ἢ δίκη. Εἶπον γὰρ ἐν ἑαυτοῖς, λογισάμενοι οὐκ ὀρθῶς. Καταδυναστεύσωμεν τὸν δίκαιον, μὴ φεισώμεθα τῆς ὀσιότητος αὐτοῦ, μηδὲ ἐντραπῶμεν πολιὰς πρεσβύτου πολυχρονίους. Ἔστω δὲ ἡμῶν ἰσχύς νόμος. Καὶ ἐνεδρεύσωμεν τὸν δίκαιον, ὅτι δύσχρηστος ἡμῖν ἐστί, καὶ ἐναντιοῦται τοῖς ἔργοις ἡμῶν, καὶ ἐπιφημίζει ἡμῖν ἁμαρτήματα παιδείας ἡμῶν. Ἐπαγγέλλεται γνώσιν ἔχειν Θεοῦ, καὶ παῖδα Κυρίου ἑαυτὸν ὀνομάζει. Ἐγένετο ἡμῖν εἰς ἔλεγχον ἐννοιῶν ἡμῶν. Βαρὺς ἐστὶν ἡμῖν καὶ βλεπόμενος, ὅτι ἀνόμιος τοῖς ἄλλοις ὁ βίος αὐτοῦ, καὶ ἐξηλλαγμένοι αἱ τρίβοι αὐτοῦ. Εἰς κίβδηλον ἐλογίσθημεν αὐτῶ, καὶ ἀπέχεται τῶν ὁδῶν ἡμῶν, ὡς ἀπὸ ἀκαθαρσιῶν, καὶ μακαρίζει ἔσχατα δικαίων. Ἰδωμεν οὖν, εἰ οἱ λόγοι αὐτοῦ ἀληθεῖς, καὶ πειράσωμεν τὰ ἐν ἐκβάσει αὐτοῦ. Ὑβρει καὶ βα~~~~σάνω ἐτάσωμεν αὐτόν, ἵνα γνῶμεν τὴν ἐπιείκειαν αὐτοῦ, καὶ δοκιμάσωμεν τὴν ἀνεξικακίαν αὐτοῦ· θανάτῳ ἀσχήμονι καταδικάσωμεν αὐτόν· ἐστὶ γὰρ αὐτοῦ ἐπισκοπὴ ἐκ λόγων αὐτοῦ. Ταῦτα ἐλογίσαντο, καὶ ἐπλανήθησαν· ἀπετύφλωσε γὰρ αὐτοὺς ἡ κακία αὐτῶν. Καὶ οὐκ ἔγνωσαν μυστήρια Θεοῦ, οὐδὲ ἔκριναν ὅτι σὺ Θεός, μόνος, ὁ ζωῆς ἔχων καὶ θανάτου τὴν ἐξουσίαν, καὶ σώζων ἐν καιρῷ θλίψεως, καὶ ὀνόμενος παντὸς κακοῦ· ὁ οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων, καὶ διδοὺς τοῖς ὀσίοις σου χάριν, καὶ τῶ σῶ βραχίονι τοῖς ὑπερηφάνοις ἀντιτασσόμενος.

ἀπὸ τό νά ἐλέγξει καὶ νά τιμωρήσει τούς κακοὺς. Διότι μὴ σκεπτόμενοι ὀρθά εἶπαν μέσα τους. Ἄς τυραννήσουμε τό δίκαιο, καὶ ἄς μὴ λυπηθοῦμε τὴν ἀγιότητά του οὔτε νά ντραποῦμε τὰ ἄσπρα ἀπὸ τὰ πολλά χρόνια μαλλιά τοῦ ἡλικιωμένου· Ἄς εἶναι νόμος ἢ δύναμή μας. Καὶ ἄς στήσουμε ἐνέδρα στὸν δίκαιο, γιατί εἶναι γιὰ μᾶς δυσκολομεταχειρίστος, ἀντιτίθεται στά ἔργα μας καὶ δυσφημεῖ τὴ διαγωγή μας ὡς ἁμαρτωλή. Προβάλλει τὸν ἑαυτό του, ὅτι ἔχει γνώση τοῦ Θεοῦ, καὶ ὀνομάζει τὸν ἑαυτό του δούλο τοῦ Κυρίου. Ἐχει γίνει γιὰ μᾶς καθημερινός ἔλεγχος τῶν σκέψεων καὶ τῆς συμπεριφορᾶς μας. Καὶ μόνο πού τὸν βλέπουμε εἶναι βαρὺς (ἀνυπόφορος) γιὰ μᾶς· διότι ἡ ζωὴ του δέν εἶναι ὅμοια μέ τούς ἄλλους, καὶ οἱ πορεῖες του εἶναι διαφορετικές. Μᾶς θεωρεῖ ὡς κίβδηλα νομίσματα, καὶ ἀπέχει ἀπὸ τίς πορεῖες μας καθὼς ἀπὸ ἀκαθαρσίες, καὶ καλοτυχίζει τό τέλος τῆς ζωῆς τῶν δικαίων. Ἄς δοῦμε λοιπὸν, ἂν τὰ λόγια του εἶναι ἀληθινά, καὶ ἄς τὸν ὑποβάλουμε σέ δοκιμασίες μέχρι θανάτου. Ἄς τὸν ταλαιπωρήσουμε μέ ἐξευτελισμούς καὶ μέ βασανιστήρια, γιὰ νά μάθουμε, ἂν εἶναι ἐπιεικής, ὅπως νομίζει, καὶ γιὰ νά δοκιμάσουμε τὴν ἀνεξικακία του. Ἄς τὸν καταδικάσουμε σέ ἐξευτελιστικό θάνατο, γιὰ νά δοῦμε, ἂν θά τὸν βοηθήσει ὁ Θεός σύμφωνα μέ τὰ λόγια του. Αὐτὰ σκέπτονταν καὶ ἔπесαν σέ πλάνη· διότι τούς ἀποτύφλωσε ἡ κακία τους. Καὶ δέν κατανόησαν τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ, οὔτε κατάλαβαν, ὅτι Ἐσύ εἶσαι ὁ Θεός, ὁ μόνος πού ἔχει τὴν ἐξουσία τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, καὶ σώζεις τούς δικαίους στὸν καιρὸ τῆς θλίψεως, καὶ τούς γλυτώνεις ἀπὸ κάθε κακό· ἐσύ ὁ σπλαχνικός καὶ ἐλεήμων, ὁ ὁποῖος δίνεις χάρη (ἀγάπη)

Σοφία Σολομώντος. (Ἐκλογή).

Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, χεῖλη δὲ ἀνδρῶν ἐπίστανται χάριτας· στόμα σοφῶν μελετᾷ σοφίαν, δικαιοσύνη δὲ ῥύσεται αὐτοὺς ἐκ θανάτου. Τελευτήσαντος ἀνδρός δικαίου, οὐκ ὄλλυται ἐλπίς· υἱὸς γὰρ δίκαιος γεννᾶται εἰς ζωὴν, καὶ ἐν ἀγαθοῖς αὐτοῦ καρπὸν δικαιοσύνης τρυγήσει. Φῶς δικαίοις διὰ παντός, καὶ παρὰ Κυρίου εὐρήσουσι χάριν καὶ δόξαν. Γλῶσσα σοφῶν καλὰ ἐπίσταται, καὶ ἐν καρδίᾳ αὐτῶν ἀναπαύσεται σοφία. Ἀγαπᾷ Κύριος ὁσίας καρδίας, δεκτοὶ δὲ αὐτῷ πάντες ἄμωμοι ἐν ὁδῷ. Σοφία Κυρίου φωτιεῖ πρόσωπον συνετοῦ· φθάνει γὰρ τοὺς ἐπιθυμοῦντας αὐτήν, πρὸ τοῦ γνωσθῆναι, καὶ εὐχερῶς θεωρεῖται ὑπὸ τῶν ἀγαπώντων αὐτήν· ὁ ὀρθρῖσας πρὸς αὐτήν, οὐ κοπιάσει, καὶ ὁ ἀγρυπνήσας δι' αὐτήν, ταχέως ἀμέριμνος ἔσται. Ὅτι τοὺς ἀξιούς αὐτῆς αὐτὴ περιέριχεται ζητοῦσα, καὶ ἐν ταῖς τρίβοις φαντάζεται αὐτοῖς εὐμενῶς. Σοφίας οὐ κατισχύσει ποτὲ κακία. Διὰ ταῦτα καὶ ἐραστῆς ἐγενόμην τοῦ κάλλους αὐτῆς, καὶ ἐφίλησα ταύτην, καὶ ἐξεζήτησα ἐκ νεότητός μου, καὶ ἐζήτησα νύμφην ἀγαγέσθαι ἐμαυτῷ. Ὅτι ὁ πάντων Δεσπότης ἠγάπησεν αὐτήν· μύστις γὰρ ἔστι τῆς τοῦ Θεοῦ ἐπιστήμης, καὶ αἰρέτις τῶν ἔργων αὐτοῦ. Οἱ πόνοι αὐτῆς εἰσιν ἀρεταί· σωφροσύνην δὲ καὶ φρόνησιν αὐτὴ διδάσκει, δικαιοσύνην καὶ ἀνδρείαν, ὧν

στοὺς ἀφοσιωμένους σ' ἐσένα, καὶ ἀντιτάσσεσαι (ἐναντιώνεσαι) στοὺς ὑπερηφάνους.

Σοφία Σολομώντος, (Γ' . 32...). Κατ' ἐπιλογήν.

Τὸ στόμα τοῦ ἐναρέτου ἀποστάζει σοφία, καὶ τὰ χεῖλη τῶν ἐναρέτων ἀνθρώπων γνωρίζουν χαριτωμένα λόγια· τὸ στόμα τῶν σοφῶν μελετᾷ τὴν σοφία, καὶ ἡ ἀρετὴ τοὺς τοὺς γλυτώνει ἀπὸ τοῦ θανάτου. Ὅταν πεθαίνει κάποιος δίκαιος, δὲν χάνονται οἱ ἐλπίδες γι' αὐτόν· διότι ὁ δίκαιος γεννιέται ὡς υἱὸς σὲ νέα ζωὴ, καὶ ἀπὸ τὰ καλά του ἔργα θά τρυγήσει καρπὸ δικαιοσύνης. Γιά τοὺς δικαίους ὑπάρχει πάντοτε φῶς, καὶ θά βροῦν χάρη καὶ δόξα ἀπὸ τὸν Κύριο. Ἡ γλῶσσα τῶν σοφῶν γνωρίζει καὶ λέγει καλά πράγματα, καὶ στήν καρδιά τους ἀναπαύεται ἡ σοφία. Ἀγαπᾷ ὁ Κύριος τίς ἀφοσιωμένες καρδιές, καὶ εἶναι εὐπρόσδεκτοι ὅλοι οἱ καθαροὶ στὴ ζωὴ τους. Ἡ σοφία τοῦ Κυρίου φωτίζει πάντοτε τὸ πρόσωπο τοῦ συνετοῦ, γιατί προφθάνει αὐτοὺς πού τὴν ἐπιθυμοῦν, πρὶν νὰ τοὺς γίνει γνωστή, καὶ διακρίνεται μὲ εὐκολία, ἀπὸ ἐκείνους πού τὴν ἀγαποῦν· ὅποιος ξυπνᾷ ἐνωρίς, γιὰ νὰ τὴ βρεῖ, δὲν θά κουρασθεῖ πολὺ, καὶ ὅποιος ξαγρυπνᾷ γι' αὐτήν, γρήγορα θά ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ περιττές φροντίδες. Διότι αὐτὴ περιφέρεται ἀναζητώντας αὐτοὺς πού τῆς ἀξίζουσιν, καὶ στήν πορεία τους τοὺς παρουσιάζεται μὲ εὐμένεια. Ἡ κακία ποτὲ δὲν θά ὑπερισχύσει τῆς σοφίας. Γι' αὐτό κι ἐγὼ ἔγινα ἐραστῆς τοῦ κάλλους της καὶ τὴν ἀγάπησα πολὺ, καὶ τὴν ἀναζήτησα ἀπὸ τὰ μικρὰ μου χρόνια, καὶ ζήτησα νὰ τὴ νυμφευθῶ. Διότι ὁ Κύριος τῶν πάντων τὴν ἀγαπᾷ· διότι εἶναι μύστις (γνώστης) τῆς ἐπιστήμης τοῦ Θεοῦ, καὶ προτιμᾷ τὰ ἔργα του. Οἱ κόποι της (οἱ καρποὶ της) εἶναι ἀρετές, καὶ διδάσκει

χρησιμώτερον οὐδὲν ἐστὶν ἐν βίῳ ἀνθρώποις. Εἰ δὲ καὶ πολυπειρίαν ποθεῖ τις, οἶδε τὰ ἀρχαῖα, καὶ τὰ μέλλοντα εἰκάζειν· ἐπίσταται στροφὰς λόγων καὶ λύσεις αἰνιγμάτων, σημεῖα καὶ τέρατα ρογινώσκει, καὶ ἐκβάσεις καιρῶν καὶ χρόνων· καὶ πᾶσι σύμβουλος ἐστὶν ἀγαθή· καὶ ἀθανασία ἐστὶν ἐν αὐτῇ, καὶ εὐκλεία ἐν κοινωνίᾳ λόγων αὐτῆς. Διὰ τοῦτο ἐνέτυχον τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐδεήθην αὐτοῦ, καὶ εἶπον ἐξ ὅλης μου τῆς καρδίας. Θεὲ πατέρων, καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους, ὁ ποιήσας τὰ πάντα ἐν λόγῳ σου, καὶ τῇ σοφίᾳ σου κατασκευάσας τὸν ἄνθρωπον, ἵνα δεσπόζη τῶν ὑπὸ σοῦ γενομένων κτισμάτων, καὶ διέπη τὸν κόσμον ἐν ὀσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ· δός μοι τὴν τῶν σῶν θρόνων πάρεδρον σοφίαν, καὶ μὴ με ἀποδοκιμάσης ἐκ παιδῶν σου, ὅτι ἐγὼ δούλος σός, καὶ υἱὸς τῆς παιδίσκης σου. Ἐξαπόστειλον αὐτὴν ἐξ ἁγίου κατοικητηρίου σου, καὶ ἀπὸ θρόνου δόξης σου, ἵνα συμπαροῦσά μοι διδάξη με, τὶ εὐάρεστόν ἐστι παρὰ σοί· καὶ ὀδηγήση με ἐν γνώσει, καὶ φυλάξη με ἐν τῇ δόξῃ αὐτῆς. Λογισμοὶ γὰρ θνητῶν πάντες δειλοὶ, καὶ ἐπισφαλεῖς αἱ ἐπίνοιαι αὐτῶν.

Ἐκτενής.....Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα.

Χαίρει ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ, ἐπὶ λυχνίας Ἰερᾶς

αὐτῇ σωφροσύνη καὶ σύνεση, δικαιοσύνη καὶ ἀνδρεία, ἀπὸ τίς ὁποῖες δὲν ὑπάρχει τίποτε χρησιμώτερο στὴ ζωὴ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ ἂν κάποιος ἐπιθυμῆ νὰ ἔχει πολλή πείρα, αὐτὴ γνωρίζει νὰ συμπεραίνει, νὰ γνωρίζει, τὰ παλαιὰ καὶ τὰ μελλοντικά· Γνωρίζει καλὰ τὰ νοήματα τῶν περιπλόκων λόγων, καὶ ἐξιχνιάζει (λύνει) αἰνίγματα· Προβλέπει (ἐκ τῶν προτέρων) μικρὰ καὶ μεγάλα θαύματα καὶ μεταβολές καταστάσεων γιὰ ἐποχές καὶ χρόνους· Καὶ γιὰ ὅλους εἶναι καλὴ σύμβουλος· διότι σ' αὐτὴν ὑπάρχει ἡ ἀθανασία, καὶ ἡ δόξα στὴν ἐφαρμογῇ τῶν λόγων της. Γι' αὐτὸ προσευχήθηκα στὸν Κύριο, καὶ τὸν παρακάλεσα, καὶ εἶπα μέ ὅλη μου τὴν καρδιά· Θεέ τῶν πατέρων, καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους, πού δημιούργησες τὰ πάντα μέ τό λόγο σου, καὶ μέ τῇ σοφίᾳ σου κατασκευάσες τὸν ἄνθρωπο, γιὰ νὰ κυριαρχεῖ στὰ κτίσματα, πού ἔγιναν ἀπὸ σένα, καὶ νὰ κυβερνᾷ τὸν κόσμο μέ εὐσέβεια καὶ δικαιοσύνη, δός μοι τὴ σοφία πού στέκεται δίπλα στό θρόνο σου, καὶ μὴ μέ ἀπορρίψεις ἀπὸ τοὺς δούλους σου, διότι ἐγὼ εἶμαι δούλος δικός σου καὶ υἱὸς τῆς δούλης σου. Ἐξαπόστειλέ την ἀπὸ τὴν ἁγία κατοικία σου καὶ ἀπὸ τὸν ἔνδοξό σου θρόνο, ὥστε νὰ εἶναι παροῦσα μαζί μου, καὶ νὰ μέ διδάξει, τί εἶναι εὐάρεστο ἐνώπιόν σου· καὶ νὰ μέ ὀδηγήσει στὴν ἀληθινὴ γνώση, καὶ νὰ μέ φυλάξει μέσα στὴ δόξα της. Διότι ὅλες οἱ σκέψεις τῶν ἀνθρώπων συνοδεύονται ἀπὸ δειλία, ἀπὸ δισταγμούς, καὶ οἱ ἐπινοήσεις τους πέφτουν σέ σφάλματα.

Ἐκτενής.....Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα.

Χαίρεται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ βλέποντας ἐπάνω

κατοπτεύουσα, τὸν λύχνον τὸν φωτοφόρον, ὃν καθελόντες ἐχθροί, τῆς σιγῆς μοδίῳ συγκατέκρουσαν. Τιμᾶ ἐπὶ ὄρους σε, τῶν ἀρετῶν Πάτερ Ὅσιε, πυρσὸν ὡς θεῖον, οἰκουμένης τὰ πέρατα, ὑπὲρ ἥλιον, ἀπαστράπτοντα θαύμασι. Σήμερον ἡ ἀδέκαστος, Θεοῦ κρίσις δείκνυσι, δικαιοσύνην ἐξ ὕψους, ὡς μεσημβρίαν ὑπέρφωτον, τὴν σὴν καὶ παρέχει, τοῖς ἐν κόσμῳ τὴν εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Βρῦει ὡς μυροθήκη τερπνὴ, τὰ τῶν θαυμάτων θεῖα ρεῖθρα Χρυσόστομε, ἡ λάρναξ ἡ σὴ ἐν κόσμῳ, καὶ ἰαμάτων ῥοαῖς, τὰς ψυχὰς μυρίζει τῶν τιμώντων σε. Χριστοῦ τῶν χαρίτων γάρ, τοῖς ἄλλοις ἀρώμασι, καταπλουτήσας, εὐωδίαν δεδώρησαι, τὴν ἀείζωον, τοῖς ἐν πίστει προστρέχουσιν· ὅθεν καταπολαύοντες, χαρίτων σῶν Πάνσοφε, καὶ τῶν ἀχράντων καὶ θείων, κατατρυφῶντες λειψάνων σου, πιστῶς ἐξαιτούμεν, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Στόμα δικαίου μελετήσει σοφίαν, καὶ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ λαλήσει κρίσιν.

Κόσμου ὁ σιτομέτρης πιστοί, ὁ ἐν τρυφῇ τῇ οὐρανία τοῦ Πνεύματος, καρδίας ἐκτρέφων πάντων, οὐκ ἐξ Αἰγύπτου χωρεῖ, Ἰωσήφ δὲ νέος προδεικνύμενος, σεπτοῖς ἐν λειψάνοις, ἀπὸ Κομάνων μεταγεται, δεινῶν τὴν ζάλην, καὶ τὸ πέλαγος σήμερον, τὸ τῶν θλίψεων, διατέμνων

στὸν ἱερό λυχνοστάτη τὸ λυχνάρι τὸ φωτοφόρο, τὸ ὅποιο ἀφοῦ τὸ κατέβασαν οἱ ἐχθροί, τὸ ἔκρουσαν κάτω ἀπὸ τὸν κάδο τῆς σιωπῆς. Σέ τιμᾶ, Πάτερ Ὅσιε, ὡς θεϊκό πυρσὸ (δάδα) ἐπάνω σέ ὄρος πού ἀστράφτει στὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης μέ τὰ θαύματα περισσότερο ἀπὸ τὸν ἥλιο. Σήμερα ἡ ἀδέκαστη (δίκαιη) κρίση τοῦ Θεοῦ δείχνει ἀπὸ ψηλά τὴ δική σου ἀρετὴ ὡς μεσημέρι ὀλόφωτο, καὶ παρέχει (προσφέρει) στοὺς ἀνθρώπους τοῦ κόσμου τὴν εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τὸ στόμα μου θά μιλήσει σοφία καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδιᾶς μου φρόνηση.

Ἀναβλύζει, Χρυσόστομε, ὡς εὐχάριστη μυροθήκη τὰ θεϊκὰ ρεύματα τῶν θαυμάτων στὸν κόσμον ἡ δική σου λειψανοθήκη καὶ μέ τὰ ρεύματα τῶν θεραπειῶν εὐωδιάζει τίς ψυχές αὐτῶν πού σέ τιμοῦν. Διότι ἀφοῦ πλοῦτησες μέ τὰ ἄβυσσα (πνευματικά) ἀρώματα τῶν χαρίτων τοῦ Χριστοῦ, δώρισες εὐωδία αἰώνια, σ' αὐτοὺς πού τρέχουν σ' ἐσένα· γι' αὐτὸ ἀπολαμβάνοντας τίς δικές σου χάρες, Πάνσοφε, καὶ ἀπολαμβάνοντας τὰ ἀμόλυντα καὶ ἱερά λειψανά σου, μέ πίστη ζητοῦμε, νά δοθεῖ στίς ψυχές μας τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τὸ στόμα τοῦ δικαίου ἔπειτα ἀπὸ μελέτη θά πει σοφία, καὶ ἡ γλῶσσα του θά ἐκφράσει δίκαιη κρίση.

Πιστοί, ὁ σιτομέτρης (αὐτὸς πού μοιράζει τὴν τροφή) τοῦ κόσμου, ὁ ὅποιος τρέφει τίς καρδιές ὄλων μέ τὴν οὐράνια ἀπόλαυση τοῦ Πνεύματος, δέν ἔρχεται ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, ἀλλὰ ἀναδεικνύμενος ὡς νέος Ἰωσήφ μέ τὰ σεβάσματα λειψανά του μεταφέρεται ἀπὸ τὰ Κόμανα κόβοντας μέ τίς προσευχές του σήμερον τὴ ζάλη τῶν δεινῶν καὶ τὸ

ἐντεύξεσι. Τοῦτον οὖν μακαρίσωμεν, καὶ πίστει
βοήσωμεν. Πάρεσο Μάκαρ ἐν μέσῳ, τῶν
ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου, αὐτοῖς σωτηρίαν,
παρεχόμενος πλουσίως, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα...

Ὅσπερ τρισμάκαρ, Ἁγιώτατε Πάτερ, ὁ Ποιμὴν ὁ
καλός, καὶ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστοῦ Μαθητῆς, ὁ
τιθεὶς τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τῶν προβάτων, αὐτὸς καὶ
νῦν πανεύφημε, Ἰωάννη Χρυσόστομε, αἴτησαι
πρεσβείαις σου, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ
βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς, σὲ ἱκετεύομεν·
Πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τοῦ Ἱεράρχου, καὶ
πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 15,-16).

Ἀπολυτίκιον.

Ἡ τοῦ στόματός σου καθάπερ πυρσὸς
ἐκλάμψασα χάρις, τὴν οἰκουμένην ἐφώτισεν·
ἀφιλαργυρίας τῷ κόσμῳ θησαυροὺς ἐναπέθετο, τὸ
ὑψος ἡμῖν τῆς ταπεινοφροσύνης ὑπέδειξεν. Ἀλλὰ
σοῖς λόγοις παιδεύων, Πάτερ, Ἰωάννη Χρυσόστομε,
πρέσβευε τῷ Λόγῳ Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὁ δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, καὶ
σταύρωσιν ὑπομείνας ἀγαθὴ, ὁ θανάτῳ τὸν

πέλαγος τῶν θλίψεων. Αὐτὸν λοιπὸν ἅς μακαρίσουμε καὶ
μέ πίστη ἅς κραυγᾶσουμε· Νά παρευρίσκεσαι, Μακάριε,
ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ποὺ ἐκτελοῦν τὴ μνήμη σου δίνοντάς
τους πλουσιοπάροχα σωτηρία καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα ...

Ἀφιερωμένε στό Θεό, τρεῖς φορές μακάριε, ἀγιώτατε
Πάτερ, ὁ καλὸς βοσκὸς καὶ Μαθητῆς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, τοῦ
Χριστοῦ, ποὺ προσέφερες τὴν ψυχὴν σου γιὰ χάρη τῶν προ-
βάτων· ἐσύ καὶ τώρα δοξασμένε, Ἰωάννη Χρυσόστομε, ζή-
τησε μέ τίς πρεσβείες σου, νά δωρηθεῖ σ' ἐμᾶς τὸ μέγα
ἔλεος.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Θεοτόκε, ἐσύ ἡ κληματαριά ἡ ἀληθινή, ἡ ὁποία βλά-
στησες τὸν καρπὸ τῆς ζωῆς· Σὲ ἱκετεύομεν· Πρέσβευε, Κυ-
ρία, μαζί μέ τὸν Ἱεράρχη καὶ μέ ὅλους τοὺς Ἁγίους, νά
ἐλεηθοῦν οἱ ψυχές μας.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 15,-16).

Ἀπολυτίκιον

Ἡ χάρη τοῦ στόματός σου, ποὺ ἔλαμψε ὡς πυρσὸς,
φώτισε τὴν οἰκουμένην· ἐναπέθεσε στόν κόσμον θησαυροὺς
ἀφιλαργυρίας· ὑπέδειξε σ' ἐμᾶς τὸ ὕψος τῆς ταπεινοφρο-
σύνης. Ἀλλὰ ἐκπαιδεύοντάς μας μέ τὰ δικά σου λόγια,
Πάτερ Ἰωάννη Χρυσόστομε, πρέσβευε στόν Λόγον, τὸν Χρι-
στό τὸν Θεό, νά σωθοῦν οἱ ψυχές μας.

Δόξα ... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ἐσύ ποὺ γιὰ μᾶς γεννηθήκες ἀπὸ Παρθένο, καὶ
ὑπέμεινες σταύρωση, Ἀγαθὴ, ἐσύ ποὺ ἀπογύμνωσες τὸ

θάνατον σκυλεύσας, καὶ Ἐγερσιν δείξας ὡς Θεός, μὴ παρίδης οὐς ἔπλασας τῇ χειρὶ σου· δείξον τὴν φιλανθρωπίαν σου ἐλεῆμον, δέξαι τὴν τεκοῦσάν σε Θεοτόκον πρεσβεύουσαν ὑπὲρ ἡμῶν καὶ σῶσον Σωτὴρ ἡμῶν, λαὸν ἀπεγνωσμένον.

Ἀπόλυσις: (Συλλειτουργικόν. Σελίς 16-17).

27 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. ΑΝΑΚΟΜΙΔΗ
ΤΩΝ ΛΕΙΨΑΝΩΝ ΤΟΥ ΑΓ. ΙΩΑΝΝΟΥ
ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ
ΟΡΘΡΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 17-31).

Καθίσματα.

Δογμάτων ἀστραπαῖς, ὡσπερ ἥλιος μέγας, ἐφώτισας τὴν γῆν, καὶ ἀγνοίας τὸ σκότος, μακρὰν ἀπεδίωξας, Ἰωάννη Χρυσόστομε· ὅθεν δέομαι, τοῦ αἰωνίου με σκότους, ἐλευθέρωσον, καὶ φωτισμοῦ σωτηρίας, εὐχαῖς σου ἀξιώσον.

Δόξα... (Τὸ αὐτὸ).

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἀσπόρως τὸν Χριστόν, ἀπεκύησας μόνη, τὸ θαῦμα ὑπὲρ νοῦν, πῶς Παρθένος καὶ Μήτηρ· διὸ Θεοτόκον σε, προσκυνοῦντες δοξάζομεν· σὺ γὰρ ἔτεκες, τὸν Βασιλέα τῆς δόξης· ὃν δυσώπησον, τοῦ εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὡς χρυσαυγές τε καὶ τερπνὸν θεορῆμον, ὄργανον θεῖον κελαδοῦν Ἐκκλησία, ὑπὸ Χριστοῦ Χρυσόστομε δεδώρησαι· χελιδῶν ἢ εὐλαλος,

θάνατο μέ τό θάνατό σου, καί ἔδειξες ἀνάστασις ὡς Θεός, μὴ παραβλέψεις αὐτούς πού ἔπλασες μέ τό χέρι σου· δείξε τή φιλανθρωπία σου, Ἐλεῆμον, δέξου τή Θεοτόκο πού σέ γέννησε, καί πού πρεσβεύει γιά μᾶς, καί σῶσε, Σωτήρα μας, λαόν ἀπελπισμένο.

Ἀπόλυση: (Συλλειτουργικό. Σελίδα 16-17).

27 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. ΑΝΑΚΟΜΙΔΗ ΤΩΝ ΛΕΙΨΑΝΩΝ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ
ΟΡΘΡΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικό. Σελίς 17-31).

Καθίσματα.

Μέ τίς ἀστραπές τῶν δογμάτων σου ὡς μέγας ἥλιος φώτισες τή γῆ, καί ἔδιωξες μακριά τό σκοτάδι τῆς ἀγνοίας, Ἰωάννη Χρυσόστομε· Γί αὐτό σέ παρακαλῶ ἐλευθέρωσέ με ἀπό τό αἰώνιο σκότος καί κάνε με ἄξιο γιά φωτισμό καί σωτηρία μέ τίς εὐχές σου.

Δόξα ... (Τό ἴδιο).

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Χωρίς ἄνδρα γέννησες τό Χριστό μόνη· Τό θαῦμα ὑπερβαίνει τό νοῦ, πῶς εἶσαι Παρθένος καὶ Μητέρα; Γί αὐτό προσκυνῶντας σε ὡς Θεοτόκο σέ δοξάζομε. Διότι ἐσύ γέννησες τό Βασιλέα τῆς δόξας· Τόν ὅποιο παρακάλεσε, νά εἰρηνεύσει τόν κόσμο καί νά σώσει τίς ψυχές μας.

Ὡς χρυσόφωτο καί ὠραῖο θεϊκό ὄργανο, ρήτορα τοῦ Θεοῦ, πού κελαηδεῖ, δωρήθηκες, Χρυσόστομε, ἀπό τό Χριστό στήν Ἐκκλησία· Χελιδόνι καλλικέλαδο, Μακάριε, πού

χρυσανγίζουσα Μάκαρ, νοῦς ὁ χρυσοστόλιστος,
λύρα τῆς μετανοίας, τοὺς σὲ τιμῶντας ῥῦσαι
πειρασμῶν, σαῖς ἰκεσίαις Ποιμὴν ἀξιάγαστε.

Δόξα... (Τὸ αὐτὸ).

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Μετὰ Θεὸν ἐπὶ τὴν σὴν Θεοτόκε,
προσπεφευγῶς ὁ ταπεινὸς σκέπην θείαν,
παρακαλῶ δεόμενος. Ἐλέησον Ἀγνή, ὅτι ὑπερηράν
μου, κεφαλὴν ἁμαρτίαι, καὶ πτοῦμαι Δέσποινα,
τὰς κολάσεις καὶ φρίττω, ἰκετηρίαν ποίησον σεμνή,
πρὸς τὸν Υἱόν σου, ἐκ τούτων ῥυσθῆναί με.

Θεῖα ψήφῳ τῆς Χριστοῦ, ποιμνης ἀξίως
γεγονῶς, Ἀξιάγαστε ποιμὴν, οἷά περ λύκους ἐξ
αὐτῆς, ἐν τῇ σφενδόνη τῶν λόγων σου ἀπεδίωξας,
ἐλέγχων ἀφειδῶς, παρανομοῦντας σοφέ· ὑφ' ὧν
καὶ ἐλαθείς, φθόνῳ Χρυσόστομε, μακρὰν ὁδὸν
διήνυσας στερορόφρον, ὑπὲρ αὐτῆς ἐν ἧ τέθνηκας,
ἀλλ' ἐπανῆλθες πρὸς Βασιλίδα, νέμων θεῖα
χαρίσματα.

Δόξα... (Τὸ αὐτὸ).

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ, τὸ ὑπὲρ φύσιν θεωρῶν, καὶ
ἐλάμβανεν εἰς νοῦν, τὸν ἐπὶ πόκον ὑετόν, ἐν τῇ
ἀσπόρῳ συλλήψει σου Θεοτόκε, βάτον ἐν πυρὶ
ἀκατάφλεκτον, ῥάβδον Ἀαρῶν τὴν βλαστήσασαν,
καὶ μαρτυρῶν ὁ Μνήστῳρ σου καὶ φύλαξ, τοῖς
ἱερεῦσιν ἐκραύγαζε· Παρθένος τίκτει, καὶ μετὰ
τόκον, πάλιν μένει Παρθένος.

λάμπει ὅπως τὸ χρυσάφι, νοῦς χρυσοστόλιστος, λύρα τῆς
μετανοίας, αὐτούς πού σὲ τιμοῦν λύτρωσέ τους ἀπὸ τοὺς
πειρασμούς μέ τις ἰκεσίες σου, Ποιμένα ἀξιοθαύμαστε.

Δόξα ... (Τὸ ἴδιο).

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Μετὰ τὸ Θεὸ καταφεύγοντας ἐγὼ ὁ ταπεινὸς στή δική
σου ἱερὴ σκέπη, παρακαλῶ ἰκετεύοντας. Ἐλέησέ με, Ἀγνή,
γιατί οἱ ἁμαρτίες μου ἀνέβηκαν ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου,
καὶ φοβοῦμαι, Κυρία, τίς κολάσεις καὶ φρίττω· Κάνε ἰκεσία,
Σεμνή πρὸς τὸν Υἱό σου, νά λυτρωθῶ ἀπ' αὐτές.

Ἀφοῦ μέ θεϊκὴ ἀπόφαση ἔγινες ἐπάξια ποιμένας τῆς
ποιμνης τοῦ Χριστοῦ, Ἀξιοθαύμαστε, μέ τῇ σφενδόνη τῶν
λόγων σου ἐδίωξες ἀπ' αὐτὴν ὡς λύκους, αὐτούς πού
παρανομοῦσαν, ἐλέγχοντάς τους ἀλύπητα, σοφέ· Ἀπὸ
τούς ὁποίους καὶ ἀφοῦ ἐξορίσθηκες, Χρυσόστομε, ἀπὸ
φθόνο, διήνυσες μακρινὸ δρόμο γιὰ χάρη τῆς (τῆς ποι-
μνης), σταθερὴ στή σκέψη, ὅπου καὶ πέθανες· Ἀλλὰ
ἐπανῆλθες στή Βασιλεύουσα μοιράζοντας θεϊκὰ χαρίσμα-
τα.

Δόξα ... (Τὸ ἴδιο).

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Κατεπλάγη ὁ Ἰωσήφ βλέποντας τὸ ὑπερφυσικὸ γεγο-
νός, καὶ ἔφερε στό νοῦ του τὴ βροχὴ στήν τοῦφα τοῦ
μαλλιοῦ τοῦ Γεδεῶν κατὰ τὴν ἀσπορὴ σύλληψή σου, Θεο-
τόκε, τὴ βάτο τὴν ἄκαυτη στή φωτιά τοῦ Σινᾶ, τὴ ράβδο
τοῦ Ἀαρῶν πού ἐβλάστησε· Καὶ καταθέτοντας τὴ μαρτυρία
τοῦ ὁ Μνηστήρας σου καὶ φύλακας, ἐκραύγαζε στοὺς
Ἱερεῖς· Παρθένος γεννᾷ, καὶ μετὰ τὴ γέννηση πάλι μένει
Παρθένος.

<p>Αναβαθμοί. Τό Α'. Αντίφωνον τοῦ Δ'. ἤχου. (Σελίς 11). Προκείμενον. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύννεσιν. Στίχ. Ἀκούσατε ταῦτα, πάντα τὰ Ἔθνη. Τάξις τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ὁρθρου. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 33). Εὐαγγέλιον. Κατὰ Ἰωάννην. (Γ'. 1-9). (1 Ἰανουαρίου. (Σελίς 12). Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 34-35). Δόξα ... Σήμερον σκιρτῶσιν ἐν Πνεύματι, Ἀρχιερέων δῆμοι, σὺν ἡμῖν τελοῦντές σου τὴν μνήμην Ἱεράρχα, Χρυσόστομε Ὅσιε, φωστήρ τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ νῦν... Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων. Πεντηκοστάριον. Σάλπιγξ χρυσόφωνος ἀνεδείχθης, χρυσορρήμιον Χρυσόστομε, χρυσουργῶν τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, τοῖς χρυσεπόνοις σου διδάγμασι· προφητικῶς γὰρ ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν δογμάτων σου, Ὅσιε Πάτερ, καὶ κόσμου παντὸς τὰ πέρατα ἐφώτισεν. «Σῶσον ὁ Θεός...».</p>			<p>Αναβαθμοί. Τό Α'. Αντίφωνο τοῦ Δ'. Ἦχου. (Σελίδα 11). Προκείμενο. Τὸ στόμα μου θά πει σοφά λόγια, καὶ ἡ καρδιά μου με- τά ἀπό μελέτη θά ἐκφράσει σύννεση. Στ' χ. Ἀκούστε τα αὐτά ὅλα τὰ ἔθνη. Ἡ τάξη τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ὁρθρου. (Συλλειτουργικό. Σελ. 33). Εὐαγγέλιο. Κατὰ Ἰωάννην. (Γ' . 1-9). (1 Ἰανουαρίου. (Σελίς 12). Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 34-35). Δόξα ... Σήμερα σκιρτοῦν πνευματικά τὰ πλήθη τῶν Ἀρχιερέων τιμώντας μαζί μας τὴ μνήμη σου, Ἱεράρχα Χρυσόστομε Ὅσιε, φωστήρα τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ νῦν ... Μέ τις πρεσβεῖες τῆς Θεοτόκου, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψε τὰ πλήθη τῶν δικῶν μου ἐγκλημάτων. Πεντηκοστάριο. Σάλπιγγα μέ χρυσούς φθόγγους ἀναδείχθηκες, χρυ- σολόγε Χρυσόστομε, κάνοντας χρυσές τις καρδιές τῶν πιστῶν μέ τὰ χρυσοκαμωμένα σου διδάγματα· Διότι σύμ- φωνα μέ τόν Προφήτη βγήκαν τὰ λόγια σου, ἅγιε Πάτερ, κι ἐφώτισες ὅλου τοῦ κόσμου τὰ πέρατα. «Σῶσον ὁ Θεός...».</p>
--	--	--	---

<p>(Συλλειτουργικόν. Σελίς 36-37). Κανόνες. Ωιδή Α'. Τῆς Θεοτόκου. «Ἀρματηλάτην Φαραῶ ἐβύθισε, τερατοργοῦσα ποτέ, Μωσαϊκὴ ῥάβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καὶ διελοῦσα θάλασσαν, Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα, πεζὸν ὀδίτην διέσωσεν, ἄσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλποντα».</p> <p>Χαῖρε κατάρας παλαιᾶς ἢ λύτρωσις, καὶ εὐλογίας πηγὴ, χαῖρε ζωῆς μήτηρ, Αἰδοῦ ἢ καθαίρεισις, θανάτου ἢ ἀναίρεισις, χαῖρε λύσις τῆς λύπης, χαρᾶς χωρίον εὐρύχωρον· χαῖρε Θεοτόκε πανύμνητε.</p> <p>Ἄσμα τοῦ Λόγου λογικὸν καὶ ἔμψυχον, χαῖρε πανάμωμε, Δαυϊτικὸν χαῖρε, ἄσμα πολυώνυμον, ἄσμα μυριοπλάσιον· χαῖρε ἢ ἀσυγκρίτως, τῶν Χερουβίμ ὑπερέχουσα, καὶ τῶν Σεραφίμ ὑπερφέρουσα.</p> <p>Ἰερωτέρα νοερῶν Δυνάμεων, χαῖρε Θεόνυμφε, χαῖρε κτιστῆς πάσης, ἀνωτέρα φύσεως· χαῖρε Θεοῦ παλάτιον, χαῖρε πύρινε θρόνε, χαῖρε λυχνία πολύφωτε· χαῖρε μυριώνυμε Δέσποινα.</p> <p>Ῥάβδος ἐκ ῥίζης Ἰεσσαὶ βλαστήσασα, χαῖρε ἀμόλυντε· χαῖρε βλαστῶ ῥάβδου, τῆς Ἀαρωνίτιδος, διαγραφεῖσα πρότερον, μυστικῶς καὶ βαθέως· ὡς γὰρ ἐκείνη τὰ κάρυα, οὕτω τὸν Χριστὸν σὺ ἐξήνηθης.</p> <p>Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.</p>		<p>(Συλλειτουργικό. Σελίδα 36-37). Κανόνες. Ωιδή Α'. Τῆς Θεοτόκου. Κάποτε ἢ ῥάβδος τοῦ Μωυσῆ θαυματουργώντας βύθι- σε τὸν ἀρματηλάτη Φαραῶ, ἀφοῦ χτύπησε σταυροειδῶς, κι ἐχώρισε τὴ θάλασσα· Τὸ λαὸ τοῦ Ἰσραὴλ ὁμῶς πού ἔφευγε πεζὸς ὁδοιπόρος, τὸν διέσωσε, ἐνῶ ἔψαλλε ἄσμα στό Θεό.</p> <p>Χαῖρε τῆς παλαιᾶς κατάρας ἢ λύτρωση, χαῖρε εὐλογίας πηγὴ· Χαῖρε, Μητέρα τῆς ζωῆς, ἢ κατάλυση τοῦ ἄδη, ἢ καταστροφή τοῦ θανάτου· Χαῖρε διάλυση τῆς λύπης, χωρὸς εὐρύχωρος τῆς χαρᾶς· χαῖρε, Θεοτόκε πανύμνητη.</p> <p>Χαῖρε πάναγνη, ἄσμα τοῦ Λόγου λογικό καὶ ἔμψυχο· χαῖρε ἄσμα τοῦ Δαυῖδ μέ τὰ πολλά ὀνόματα, ἄσμα μύριες φορὲς μεγάλο· χαῖρε ἐσύ πού ὑπερέχεις ἀσύγκριτα ἀπὸ τὰ Χερουβίμ, καὶ εἶσαι ἀνώτερη ἀπὸ τὰ Σεραφίμ.</p> <p>Χαῖρε Νύμφη τοῦ Θεοῦ, ἱερώτερη ἀπὸ τίς ἀγγελικὲς Δυνάμεις· Χαῖρε ἀνώτερη ἀπὸ κάθε κτιστὴ (δημιουργημέ- νη) φύση· Χαῖρε παλάτι τοῦ Θεοῦ· Χαῖρε Πύρινε θρόνε· Χαῖρε λυχνάρι πολύφωτο· Χαῖρε Κυρία μέ τὰ μύρια ὀνόματα.</p> <p>Χαῖρε ἀμόλυντη, βλαστὰρι πού βλάστησες ἀπὸ τὴ ρίζα τοῦ Ἰεσσαί· Χαῖρε Ἐσύ πού προεικονίσθηκες κατὰ τρόπο μυστηριώδη καὶ βαθύ μέ τό βλαστό τῆς ῥάβδου τοῦ Ἀαρών· Διότι ὅπως ἐκείνη παρήγαγε τὰ καρῦδια, ἔτσι ἐσύ βλάστη- σες τό Χριστό.</p> <p>Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.</p>
--	--	--

Πλουῦτον ἐναπέθευ σὴ ψυχῇ, τὸν θησαυρὸν τοῦ Πνεύματος, Πάτερ Χρυσόστομε· ἐξ οὗ τὴν Ἐκκλησίαν πλουτίζεις τοῖς λόγοις σου, ἥτις σου ἐπαξίως, ἐορτάζει ἐπάνοδον θείαν.

Λόγοις κατεποίκιλας χρυσοῖς, τὴν ἱερὰν Χρυσόστομε, τῆς Ἐκκλησίας στολήν, ἣν πρόωγν ἐξ αἱμάτων, Χριστὸς προεξύφανεν· ὅθεν σου ἐπαξίως, ἐορτάζει ἐπάνοδον θείαν.

Πέτρα ἀνεδείχθης ἀκλινῆς, καὶ στύλος καὶ ἐδραῖωμα, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, τοῦ ἀκρογωνιαίου, ἐν ᾧ ᾠκοδόμησας, λόγους θεοσεβείας, ὡσπερ λίθους σοφῆ Ἱεράρχα.

Θεοτοκίον.

Μόνη ἀπειρόγαμε σεμνή, Μαρία ἀειπάρθενε, Θεοτόκε Κυρία, ἀγνή ἐκλελεγμένη, ἐξαίρετε Δέσποινα, πάντων τῶν ποιημάτων, σὲ ἐλπίδα κεκτήμεθα πάντες.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Τὸ θεόφθογγον στόμα, τὸ χρυσόφωνον, ἡ τῶν λόγων λαμπρότης, τὸν ἐμὸν λάμπρυνον, ταῖς ἰκεσίαις σου νοῦν· ὅπως ἀνυμνήσω σου, τῆς ἐπανόδου τὴν μνήμην, Ἰωάννη χάριτος, θείας φερώνυμε.

Ὡς ἀστὴρ ἑωσφόρος, ὡς φαεσίμβροτος ἥλιος, ὡς φωστὴρ εὐσεβείας, ὑπὸ γῆν Ὅσιε, δύνας δεσμοῖς φυσικοῖς, αὐθις ἐξανέτειλας, ἡμῖν τοῖς τέκνοις σου πέμπων, τῶν θαυμάτων ἄφθονα τὰ σελαγήματα.

Ὡς πλουῦτο ἐναπέθευες στήν ψυχὴ σου τὸ θησαυρὸ τοῦ Πνεύματος, Πάτερ Χρυσόστομε· Ἀπὸ τὸν ὁποῖο πλουτίζεις τὴν Ἐκκλησία μὲ τὰ λόγια σου, ἡ ὁποία ἐορτάζει ἐπάξια τὴν ἱερὴ σου ἐπιστροφή.

Κατακέντησες μὲ ποικίλα χρώματα μὲ τοὺς χρυσοὺς σου λόγους, Χρυσόστομε, τὴ στολή τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ὁποία προηγουμένως τὴν ὕφανε ὁ Χριστὸς προκαταβολικά μὲ τὰ αἱματά του· Γί' αὐτὸ καὶ ἐπάξια ἐορτάζει τὴν ἀγία ἐπάνοδό σου.

Ἀναδείχθηκες πέτρα ἀκλόνητη καὶ στύλος καὶ βάση (στήριγμα) τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι ἀκρογωνιαίος (θεμέλιος) λίθος τῆς· Ἐπάνω στὸν ὁποῖο οἰκοδόμησες λόγους θεοσεβείας ὡς λίθους, σοφῆ Ἱεράρχα.

Θεοτοκίο.

Μόνη σεμνή χωρὶς πείρα γάμου, Μαρία ἀειπάρθενε (παντοτεινὴ Παρθένε), Θεοτόκε Κυρία, ἀγνή, ξεχωριστὴ Κυρία ἀπὸ ὅλα τὰ δημιουργήματα, ἐσένα ἔχουμε ἐλπίδα ὅλοι.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Ἐσὺ τὸ στόμα μὲ τὰ θεῖα λόγια, μὲ τὴ χρυσὴ φωνή, ἡ λαμπρότητα τῶν λόγων, λάμπρυνε τὴ δική μου διάνοια μὲ τίς ἰκεσίες σου· Γιά νά ἀνυμνήσω τὴν ἀνάμνηση τῆς ἐπανόδου τῶν λειψάνων σου, Ἰωάννη, πού ἔχεις τὸ ὄνομα τῆς θείας χάριτος. (Ἰωάννης =Θεία χάρις).

Ὡς ἀστὴρ τῆς αὐγῆς, ὡς ἥλιος πού φωτίζει τοὺς θνητούς (τοὺς ἀνθρώπους), ὡς φωστὴρας εὐσεβείας, Ὅσιε, ἀφοῦ ἔδυσες στὴ γῆ κατὰ τοὺς φυσικοὺς νόμους, πάλι ἀνέτειλες, ἐκπέμποντας σ' ἐμᾶς τὰ τέκνα σου ἄφθονες τίς λάμπεις τῶν θαυμάτων.

Χρυσορρήμονι γλώττη, τῶν διδαγμάτων
ἐνέπλησας, τὴν ὑφήλιον πᾶσαν, καὶ χρυσοῖς
μέλεσι, τῶν ἱαμάτων ἀνγᾶς, πᾶσιν ἐναπήστραψας,
τῶν παθημάτων τὸ σκότος, ἀφανίζων, Ὅσιε, τῇ
ἐπανόδῳ σου.

Θεοτοκίον.

Ῥητορεύων τὰ θεῖα, μοναδικὸν τὴν ὑπόστασιν,
ὑψηγῆσω τὸν Λόγον, κἂν διπλοῦς πέφηνεν, ἐκ τῆς
Ἄγνης προελθῶν, σάρκα προσλαβόμενος· ἦν
εὐλογοῦμεν ἀπαύστως, καὶ πιστῶς δοξάζομεν θεῖε
Χρυσόστομε.

Ωιδὴ Γ'. Τῆς Θεοτόκου.

«Οὐρανίας ἀψίδος, ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς
Ἐκκλησίας δομητορ, σὺ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ
τῇ σῆ, τῶν ἐφετῶν ἢ ἀκρότης, τῶν Πιστῶν τὸ
στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε».

Ἰσχυρότατον ὄπλον, χαῖρε πιστῶν Δέσποινα,
χαῖρε κραταιὰ προστασία, χαῖρε ἀντίληψις· χαῖρε
βοήθεια, ἀμαρτωλῶν· χαῖρε τεῖχος τῶν
προσκαλουμένων σε, χαῖρε τοῦ κόσμου χαρὰ.

Σωτηρίας ἀνθρώπων, χαῖρε στερεὸν ἔρεισμα·
χαῖρε τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὕας ἢ ἐπανάκλησις, δι' ἧς
ἀπέλαβον, τὴν παλαιὰν εὐκληρίαν, χαῖρε ἢ
ἀνοίξασα, πάλιν Παράδεισον.

Χαῖρε ἄφλεκτε βᾶτε, χαῖρε φωτὸς ὄχημα, χαῖρε
τοῦ Ἡλίου νεφέλη, χαῖρε περιίδοξε, καὶ περιλάλητε,
τοῦ Βασιλέως καθέδρα· χαῖρε πόλις ἔμψυχε,
Χριστοῦ τοῦ ζῶντος Θεοῦ.

Μέ τῇ χρυσόλογη γλῶσσα σου γέμισες ὅλη τὴ γῆ μέ τὰ
διδάγματά σου, καὶ μέ χρυσές μελωδίες ἄστραψες σέ
ὄλους τίς λάμπεις τῶν ἱαμάτων (τῶν θεραπειῶν),
ἀφανίζοντας τὸ σκότος τῶν παθημάτων, Ὅσιε, μέ τὴν
ἐπιστροφή σου.

Θεοτοκίον.

Ῥητορεύοντας τὰ θεῖα ἐδίδαξες ὅτι ὁ Λόγος εἶναι ἕνας
ὡς πρὸς τὸ πρόσωπο, μολονότι προερχόμενος ἀπὸ τῆν
Ἄγνη φάνηκε διπλὸς παίροντας σάρκα· Τὴν ὅποια (ἀγνή)
τῇ δοξολογοῦμε ἀκατάπαυστα, καὶ τῇ δοξάζομε πιστά,
ἅγιε Χρυσόστομε.

Ωιδὴ Γ'. Τῆς Θεοτόκου.

Κύριε, Ἐσύ πού δημιούργησες τὴν ὀροφή τῆς οὐράνιας
ἀψίδας καὶ οἰκοδόμησες τὴν Ἐκκλησία, Ἐσύ στερέωσέ με
στή δική σου ἀγάπῃ, Ἐσύ πού εἶσαι τὸ ἀποκορύφωμα τῶν
ἐπιθυμητῶν πραγμάτων, τὸ στήριγμα τῶν πιστῶν, μόνε
φιλάνθρωπε.

Χαῖρε Κυρία, τὸ ἰσχυρότατο ὄπλο τῶν πιστῶν· Χαῖρε
πανίσχυρη προστασία· Χαῖρε συμπαράσταση· Χαῖρε βοή-
θεια τῶν ἀμαρτωλῶν· Χαῖρε τεῖχος αὐτῶν πού σέ
προσκαλοῦν· Χαῖρε χαρὰ τοῦ κόσμου.

Χαῖρε στερεὸ στήριγμα τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων·
Χαῖρε ἢ ἐπαναφορὰ (ἢ ἐπιστροφή) τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὕας,
μέ τὴν ὅποια ἐπῆραν τὴν παλαιὰ εὐτυχία· Χαῖρε ἐσύ πού
ἄνοιξες πάλι τὸν Παράδεισο.

Χαῖρε ἢ ἄκαυτη βᾶτος· Χαῖρε ὄχημα τοῦ φωτός· Χαῖρε
ἔνδοξη νεφέλη τοῦ Ἡλίου· Χαῖρε ἔνδοξε καὶ ξακουστὴ θρό-
νε τοῦ Βασιλέως· Χαῖρε πόλη ἔμψυχη τοῦ Χριστοῦ, τοῦ
ζωντανοῦ Θεοῦ.

Απειρόγαμε Μητέρα, χαίρε αγνή Δέσποινα, χαίρε ή ανήροτος χώρα και αγεώργητος, ή γεωργήσασα, τον Γεωργόν των άπάντων, χαίρε γη, αλήθειαν ή ανατείλασα.

Του Αγίου. Πρώτος.

Χρυσέοις διδάγμασι, κατεχρύσωσας σοφέ, της Έκκλησίας τον στέφανον, και ταύτης έποίκιλας, την ευπρέπειαν, Πάτερ, τω κάλλει των λόγων σου· διό σε κατ' αξίαν τιμᾶ.

Μυρίζουσιν Όσιε, ως περ κρίνα του αγρου, οι άτμοι των καμάτων σου, δι' ων ευηρέστησας τῶ Θεῶ, Ίεράρχα, κινδύνους και θλίψεις, και γη προσομιλήσας μακρᾶ.

Ός άνθη μυρίζουσιν, οι των λόγων σου καρποί, νοητῶς αποστάζοντες, τον θειον Χρυσόστομε, γλυκασμόν της σοφίας, και νυν ευωδιάζοντες, ήμᾶς ταῖς πρακτικαῖς ἀρεταῖς.

Θεοτοκίον.

Άμεριστος εμεινας, ει και σάρκα δι' εμέ, εκ Παρθένου εφόρεσας· διό και εν δύω σε, προσκυνῶ ταῖς ουσίαις, και δύω θελήσει, και δύω ενεργείαις Χριστέ.

Του Αγίου. Δεύτερος.

Υπερορίας υπέκρυσέ σε μυχοῖς, τον λυχνον τον πάμφωτον, Βασιλις ή τυφλώπτουσα· Χριστός δ' ύψηλότερον, εν τη λυχνία, και πάλιν επανάγει.

Σταλάζων ρείθρα θαυμάτων και ποταμούς, προχέων ίάσεων, επανήλθες Χρυσόστομε, τοῖς πιστῶς τιμῶσί σου, της επανόδου την μνήμην

Χαίρε αγνή Κυρία, Μητέρα χωρίς πείρα γάμου· Χαίρε άόργωτο χωράφι και ακαλλιέργητο, ή όποια παρήγαγες τό Γεωργό των όλων· Χαίρε γη που άνέτειλες την αλήθεια.

Του Αγίου. Πρώτος.

Μέ τά χρυσά διδάγματα εκενες ολόχρυσο, σοφέ, τό στεφάνι της Έκκλησίας, κι εστόλισες, Πάτερ, την ωραιότητά της μέ τό κάλλος των λόγων σου· Γι' αυτό σε τιμᾶ, όπως σου αξίζει.

Ευωδιάζουν, όσιε, ως κρίνα του αγρου οι άτμοι (οι ιδρωτες) των κόπων σου, μέ τους όποιους, Ίεράρχα, εγινες ευάρεστος στό Θεό, αφού συναναστράφηκες μέ κινδύνους και θλίψεις και ήλθες σε σχέση μέ μακρυνή χώρα.

Ός άνθη ευωδιάζουν οι καρποί των λόγων σου, Χρυσόστομε, στάζοντας πνευματικά τή θεϊκή γλυκύτητα της σοφίας, και ευωδιάζοντας τώρα εμᾶς μέ τίς πρακτικές ἀρετές.

Θοτοκίο.

Έμεινες αδιαίρετος, αν και εφόρεσες σάρκα από Παρθένο για μένα· Γι' αυτό και σε προσκυνῶ μέ δύο φύσεις και δύο θελήσεις και δύο ενεργειες, Χριστέ.

Του Αγίου. Δεύτερος.

Σέ εκρυσε στα βάθη της εξορίας εσένα τό ολόφωτο λυχνάρι ή τυφλή βασίλισσα· Ο Χριστός όμως σε επαναφέρει και πάλι ψηλότερα στό λυχνοστάτη.

Επανήλθες, Ίωάννη Χρυσόστομε, σταλάζοντας ρεύματα θαυμάτων και χύνοντας ποταμούς θεραπειών, σ' αυτούς που τιμούν μέ πίστη την ανάμνηση της επιστροφής

Ἰωάννη.

Ὁ χρυσορροῶς Νεῖλος ὁ πλημμυρῶν, ἐν λόγοις ἐν θαύμασιν, ἐπανῆκε, συνδράμωμεν, πιστῶς ἀπαντλήσωμεν, ἀφθόνως πάντες ἐν πᾶσι κορεσθῶμεν.

Θεοτοκίον.

Γεώδης φύσις οὐ σθένει σε ἀνυμνεῖν, ἦν Ἄγγελοι μέλπουσιν, ὡς Θεὸν σωματώσασαν· πλήν πιστῶς οἱ δούλοι σου, ἀποτολμῶμεν ὑμνεῖν σε καὶ δοξάζειν.

Μικρά Συναπτή.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 37-38).

Καθίσματα.

Τὴν σοφίαν ἐξ ὕψους καταμαθῶν, καὶ τὴν χάριν τῶν λόγων παρὰ Θεοῦ, τοῖς πᾶσιν ἐξέλαμψας, ὡς χρυσὸς ἐν καμίνῳ, καὶ τὴν Ἁγίαν Τριάδα, Μονάδα ἐκήρυξας, τὴν φιλάργυρον πλάνην, τοξεύσας τοῖς λόγοις σου· ὅθεν καὶ πρὸς ζῆλον, βασιλίδα ἐλέγξας, ἀδίκως τῆς ποιμένης σου, ἀπελάθης Μακάριε, Ἰωάννη Χρυσόστομε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεισιν δωρησασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα... (Τὸ αὐτὸ).

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τῆς Τριάδος τὸν ἕνα ὑπερφυῶς, συλλαβοῦσα Παρθένε καὶ θαυμαστῶς, τοῦτον ἀπεκύησας, ὑπὲρ λόγον καὶ ἔννοιαν, καὶ κοινωνὸν τῆς θείας, κατέστησας φύσεως, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν,

σου.

Ὁ Νεῖλος πού ἔρρεε χρυσάφι, ὁ ὁποῖος ἐπλημμύριζε μέ λόγια, ἐπανῆλθε μέ θαύματα· Ἄς τρέξουμε μέ πίστη, νά ἀντλήσουμε (νά λάβουμε) μέ ἀφθονία, γιὰ νά χορτάσουμε ὅλοι μέ ὄλα (μέ τὰ λόγια καὶ μέ τὰ θαύματα).

Θεοτοκίο.

Ἡ γήινη φύση δέν ἔχει τό σθένος (τὴ δύναμη) νά ἀνυμνεῖ ἐσένα πού ὑμνολογοῦν οἱ Ἄγγελοι, ἐπειδὴ γέννησες τό Θεό· Ὅμως μέ πίστη ἐμεῖς οἱ δούλοι σου ἀποτολμοῦμε, νά σέ ὑμνοῦμε καὶ νά σέ δοξάζουμε.

Μικρὴ Συναπτή.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 37-38).

Καθίσματα.

Ἀφοῦ ἔμαθες τὴ σοφία ἀπὸ ψηλά, καὶ τὴ χάρη τῶν λόγων ἀπὸ τό Θεό, σέ ὅλους ἐλαμψες ὡς χρυσὸς στό καμίνι· Καὶ τὴν Ἁγία Τριάδα τὴν ἐκήρυξες Μονάδα, κι ἐτόξευσες μέ τὰ λόγια σου τὴ φιλάργυρη πλάνη· Γι' αὐτό καὶ ἐπειδὴ ἤλεγξες μέ ζῆλο τὴ βασίλισσα, ἄδικα ἀπομακρύνθηκες ἀπὸ τό ποιμνιό σου, Μακάριε Ἰωάννη Χρυσόστομε· Πρέσβευε στό Χριστό τό Θεό, νά δωρίσει ἄφεση πταισμάτων, σ' αὐτούς πού μέ πόθο γιορτάζουν τὴν ἁγία μνήμη σου.

Δόξα... (Τὸ ἴδιο).

Καὶ νῦν... Θεοτοκίο.

Ἀφοῦ συνέλαβες, Παρθένε, τὸν ἕνα ἀπὸ τὴν Τριάδα μέ τρόπο ὑπερφυσικό καὶ θαυμαστό, τὸν ἐγέννησες ἐπάνω ἀπὸ τὴ λογικὴ καὶ τὴ διάνοια, καὶ ἔκενες συμμετοχὸ τῆς θεϊκῆς φύσεως, τὴ φύση τῶν ἀνθρώπων πού παλιά

τὴν πάλαι ἐξόριστον· ὅθεν συνελθόντες, οἱ τῶ τόκῳ σου πάντες, σωθέντες, Πανάμωμε, τοῖς σοῖς λόγοις ἐπόμενοι, χρεωστικῶς σε μακαρίζομεν, αἰτούμενοι Χριστὸν τὸν Θεόν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς σὲ δοξάζουσι πίστει, ὡς Μητέρα αὐτοῦ.

Ὡιδὴ Δ'. Τῆς Θεοτόκου.

«Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε, σὺ μου καὶ δύναμις, σὺ Θεός μου, σὺ μου ἀγαλλίαμα, ὁ Πατρικὸς κόλπος μὴ λιπῶν, καὶ τὴν ἡμετέραν, πτωχείαν ἐπισκεψάμενος· διὸ σὺν τῷ Προφήτῃ, Ἀββακοῦμ σοι κραυγάζω· Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε».

Ἀνατολή, τοῦ Πατρικοῦ ἀπαυγάσματος, καὶ Ἡλίου, τοῦ ἐξαναστείλαντος, πρὸ Ἑωσφόρου ἐκ τοῦ Πατρός, χαῖρε Θεοτόκε, νεφέλη κούφη καὶ ἔμψυχε· Παρθένε χαῖρε Μήτηρ, χαῖρε εὐλογημένη· χαῖρε δεδοξασμένη Πανάμωμε.

Σὺ τὸ χρυσοῦν, θυμιατήριον, Δέσποινα, τοῦ ἀστέκτου, καὶ αἴλου ἀνθρακος, ἐν ᾧ ἐκαύθη διαρραγέν, τῆς ἀδαμιαίας, παρακοῆς τὸ χειρόγραφον· διὸ σοι χαῖρε κράζω, δι' ἧς πᾶσιν ἐδόθη, ἡ χαρὰ καὶ τρυφή καὶ ἀπόλαυσις.

Σὺ τῶν βροτῶν, δόξα καὶ κλέος καὶ καύχημα, καὶ Ἀγγέλων, στέφος καὶ διάδημα· διὸ ἡ γῆ, καὶ ὁ οὐρανός, μίαν Ἐκκλησίαν, στησάμενοι παναρμόνιον, τό, Χαῖρέ σοι βοῶμεν· χαῖρε Δέσποινα κόσμου, χαῖρε πάντων ἀνθρώπων βοήθεια.

Κλίνη σεπτῆ, ἣν Σολομῶν προδιέγραψε,

ἐξορίσθηκε· Γί' αὐτὸ ἀφοῦ συγκεντρωθήκαμε ὅλοι πού σωθήκαμε μέ τό τέκνο σου, Πάναγνη, ἀκαλουθώντας τά λόγια σου σέ μακαρίζουμε, ὅπως ἔχουμε χρέος, ζητώντας ἀπό τό Χριστό τό Θεό, νά δωρίσει ἄφεση τῶν πταισμάτων, σ' αὐτούς πού μέ πίστη σέ δοξάζουν ὡς Μητέρα του.

Ὡιδὴ Δ'. Τῆς Θεοτόκου.

Ἐσὺ εἶσαι ἡ ἰσχύς μου, Κύριε, ἐσὺ καὶ ἡ δύναμή μου, ἐσὺ Θεός μου ἐσὺ καὶ ἀγαλλίαμα, ἐσὺ πού δέν ἐγκατέλειψες τὴν πατρικὴ ἀγκαλιά, ἀλλὰ ἐπισκέφθηκες τὴ δική μας φτώχεια (ἀθλιότητα)· Γί' αὐτὸ μαζί μέ τόν Προφήτη Ἀββακοῦμ σοῦ κραυγάζω· Δόξα στή δύναμή σου, φιλάνθρωπε.

Ἡ ἀνατολή τῆς ἀνταύγειας τοῦ Πατρός καὶ τοῦ Ἡλίου πού ἀνέτειλε ἀπό τόν Πατέρα πρὶν ἀπό τόν ἑωσφόρο, χαῖρε, Θεοτόκε, νεφέλη ἀνάλαφρη καὶ ἔμψυχη· Χαῖρε Μητέρα Παρθένε· Χαῖρε εὐλογημένη· Χαῖρε δοξασμένη Πάναγνη.

Ἐσὺ εἶσαι τῶν ἀνθρώπων δόξα καὶ φήμη καὶ καύχημα, καὶ τῶν Ἀγγέλων στεφάνι καὶ στέμμα· Γί' αὐτὸ ἡ γῆ καὶ ὁ οὐρανός, ἀφοῦ συγκρότησαν μία Ἐκκλησία σοῦ κραυγάζουμε μέ ἀρμονία τό Χαῖρε· Χαῖρε Κυρία τοῦ κόσμου· Χαῖρε ὅλων τῶν ἀνθρώπων ἡ βοήθεια.

Ἐσὺ εἶσαι τῶν ἀνθρώπων δόξα καὶ φήμη καὶ καύχημα, καὶ τῶν Ἀγγέλων στεφάνι καὶ στέμμα· Γί' αὐτὸ ἡ γῆ καὶ ὁ οὐρανός, ἀφοῦ συγκρότησαν μία Ἐκκλησία σοῦ κραυγάζουμε μέ ἀρμονία τό Χαῖρε· Χαῖρε Κυρία τοῦ κόσμου· Χαῖρε ὅλων τῶν ἀνθρώπων ἡ βοήθεια.

(Εἶσαι) Κλίνη (κρεβάτι) σεμνή, τὴν ὁποία ὁ Σολομῶ-

κυκλουμένην, δυνατοῖς ἐξήκοντα, χαῖρε Παρθένε ἢ κεχρυσωμένη, τοῦ νοητοῦ ἀγιάσματος, λαβίς ἢ θεία χαῖρε· χαῖρε βάτε πυρφόρε, χαῖρε πύλη καὶ κλίμαξ καὶ γέφυρα.

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Νέος Ἀβραάμ, ἐδείχθης Ἱεράρχα, ἄλλον Ἰσαάκ, τὸν βίον θυσιάσας, καὶ μυστικὴν ὀλοκάρπωσιν ἀνενέγκας, ἐν τῷ πυρὶ τῆς συνειδήσεως.

Σὺ τὸν Ἰακώβ, ζηλώσας θεοφόρε, κλίμαξ πρακτικῆς, ἐδείχθης πολιτείας, τὰς ἀναβάσεις τῶν θείων σου νοημάτων, ἐν τῇ καρδίᾳ σου τιθέμενος.

Ῥάβδω μυστικῇ, τῇ γλώττῃ διασχίσας, ὄλην τῆς Γραφῆς, τὴν ἄβυσσον Τρισμάκαρ, ὡς Μωυσῆς διεβίβασας τοὺς ἀνθρώπους, πρὸς τὴν ἐπίγνωσιν τῆς πίστεως.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε θησαυρέ, τῆς πάντων σωτηρίας, χαῖρε νοερά, πηγὴ τῶν ἰαμάτων· χαῖρε τὸ ἅγιον ὄρος, ὃ ὁ Προφήτης, Θεογεννήτορ προεώρακεν.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Λόγων ἐρασταί, τὸν τῶν λόγων μέγαν Κοσμήτορα, λόγοις ἱεροῖς χαρμονικῶς, ἐπανιόντα δεῦτε τιμήσωμεν, λόγους ματαιόφρονας, σοφία λόγων λήρους ἀπελέγξαντα.

Ἦλβισας ἡμᾶς, διδαγμάτων πλούτῳ Χρυσόστομε· χεῖρα δ' ἀναστέλλεις ἐμβριθῶς, πλεονεξίας πλούτῳ τὴν βρίθουσαν, ἐλέγχων

ντας τὴν περιέγραψε ἀπὸ πρῖν, ἢ ὅποια περιβάλλεσαι ἀπὸ ἐξήντα δυνατούς· Χαῖρε, Παρθένε, ἢ χρυσὴ Κιβωτός τοῦ πνευματικοῦ ναοῦ· Χαῖρε ἢ θεϊκὴ λαβίδα· Χαῖρε ἢ βάτος πού δέχθηκες τὴ φωτιά· Χαῖρε πύλη καὶ σκάλα καὶ γέφυρα.

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Νέος Ἀβραάμ ἀναδείχθηκες, Ἱεράρχα, πού θυσίασες ὡς ἄλλον Ἰσαάκ τὴ ζωὴ σου, καὶ προσέφερες μυστικὴ ὀλοκληρωτικὴ θυσία στὴ φωτιά τῆς συνειδήσεως.

Ἐσὺ ἀφοῦ ζήλεψες τὸν Ἰακώβ, Θεοφόρε, ἀναδείχθηκες σκάλα τῆς πρακτικῆς ἐνάρετης ζωῆς βάζοντας στὴν καρδιά σου τίς ἀναβάσεις (τίς πτήσεις) τῶν θεϊκῶν σου νοημάτων.

Μέ ράβδο μυστηριώδη τὴ γλῶσσα σου, ἀφοῦ διέσχισες ὄλο τό βυθὸ τῆς Ἁγίας Γραφῆς, Τρισμακάριστε, ὅπως ὁ Μωυσῆς, διεπέρασες τοὺς ἀνθρώπους στό νά γνωρίσουν καλά τὴν πίστη.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε θησαυρέ τῆς σωτηρίας ὄλων· Χαῖρε πνευματικὴ πηγὴ τῶν θεραπειῶν· Χαῖρε τὸ ἅγιον ὄρος, τὸ ὅποιο προεῖδε ὁ Προφήτης, Θεογεννήτρια.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Οἱ ἐραστὲς τῶν λόγων ἐλάτε νά τιμήσουμε χαρούμενα μέ λόγους ἱερούς, τὸν μεγάλο καλλιτέχνη τῶν λόγων, πού ἐπανέρχεται, ὃ ὁποῖος ἤλεγξε ὡς παραληρήματα μέ τὴ σοφία τῶν λόγων του τοὺς λόγους πού ἐσκέπτονταν μάταια πράγματα.

Μᾶς ἔκανες εὐτυχεῖς μέ τὸν πλοῦτο τῶν διδαγμάτων σου, Χρυσόστομε· Καὶ ἐμποδίζεις μέ αὐστηρότητα τὸ χέρι τὸ γεμάτο μέ πλοῦτο ἀπὸ πλεονεξία (τῆς βασιλίσσας)

τρανότηατα, καὶ κατὰ νόμον, πλούτῳ θείας χάριτος.

Τόξον δυνατῶν, ἰταμότης τύραννος τέθλασται·
σὺ δ' ἐν ἀσθενείᾳ τῆς σαρκός, ἀγγελικῶς βιοὺς
ὑπερίσχυσας, ἰκέτας Χρυσόστομε, τοὺς πρὶν
διώκτας, ἔχων ἱερώτατε.

Θεοτοκίον.

Τάξεις νοεραί, ὑμνωδίαῖς Κόρη σὲ μέλπουσιν·
ὄν γὰρ οὐκ ἰσχύουσιν ὄραν, ἐκ τῆς ἀγνῆς νηδύος
σου τέτοκας, σάρκα προσλαβόμενον,
ἀναλλοιώτως, πάναγνε Θεόνυμφε.

Ωιδὴ Ε'. Τῆς Θεοτόκου.

«Ἴνα τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ
φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ ἀλλότριον
σκοτός τὸν δειλαιον, ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ πρὸς
τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ὁδοὺς μου
κατεύθυνον δέομαι».

Νοερὰν σατραπειάν, καὶ τυραννικὴν ἐναέριον
φάλαγγα, παρελθεῖν ἀλύπως, ἐν καιρῷ τῆς ἐξόδου
μου παρέχε, ἵνα σοι τό, Χαῖρε, χαρμονικῶς,
δέσποινα κράζω. Χαῖρε πάντων ἐλπίς
ἀκαταίσχυντε.

Ὡς χαρὰν συλλαβοῦσα, χαῖρε ὑπεράμωμε·
χαῖρε ὑπέραγνε, χαῖρε τῆς Ἀγνείας, πορφυρόχρουν
ἄνθος ἡδύπνοον, χαῖρε παρθενίας, κοκκοβαφὲς
ἐρυθρὸν ῥόδον, καὶ Θεοῦ τὸ εὐῶδες ὀσφράδιον.

Μυστικὴ μυροθήκη, χαῖρε τὸ ἡδύπνοον μύρον
ἢ βρούουσα· χαῖρε θεία κρήνη, ἢ τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν

ἐλέγχοντάς την ὑπερβολικά μέ τόν πλοῦτο τῆς θείας χάρι-
τος, καὶ σύμφωνα μέ τό νόμο.

Τό τόξο τῶν δυνατῶν, ἢ τυραννική αὐθάδεια ἔχει
συντριβεῖ· Ἐσὺ ὁμως ζώντας μέσα στή σωματική ἀσθένεια
βγῆκες νικητής, ἔχοντας, ἱερώτατε Χρυσόστομε, αὐτούς
πού πρὶν σέ κατεδίωκαν, τώρα νά σέ ἰκετεύουν.

Θεοτοκίον.

Οἱ ἀγγελικές τάξεις σοῦ ψάλλουν ὑμνωδίες, Κόρη (τοῦ
Θεοῦ)· Διότι ἐγέννησες ἀπό τά ἀγνά σπλάχνα σου, αὐτόν
πού δέν μποροῦν νά βλέπουν, ὁ ὁποῖος πῆρε σάρκα, χωρίς
νά ἀλλάξει, πάναγνη Νύμφη τοῦ Θεοῦ.

Ωιδὴ Ε'. Τῆς Θεοτόκου.

Γιατί μέ ἀπώθησες ἀπό τό πρόσωπό σου, ἐσὺ τό φῶς
τό ἄδυτο (πού δέν δύει), καί μ' ἐκάλυψε τό ξένο σκοτάδι
τόν ἄθλιο, ἀλλά γύρισέ με πίσω, καὶ κατεύθυνε τίς πορεῖες
μου, πρὸς τό φῶς τῶν ἐντολῶν σου σέ παρακαλῶ.

Τὴν πνευματικὴ ἐξουσία καὶ τὴν τυραννικὴ φάλαγγα
τοῦ ἀέρα (τά δαιμόνια) βοήθησέ με νά τά περάσω χωρίς
θλίψη (ἀκίνδυνα) κατὰ τὸν καιρὸ τοῦ θανάτου μου, γιὰ νά
σοῦ φωνάζω τό Χαῖρε μέ χαρὰ, Κυρία· Χαῖρε ἐλπίδα ὅλων
πού δέν ντροπιάζεσαι.

Ἐπειδὴ συνέλαβες τὴ χαρὰ, χαῖρε ἀπολύτως
ἀμόλυνη· Χαῖρε ἀπολύτως ἀγνή· Χαῖρε ἐσὺ τό εὐωδιαστό
ἄνθος τῆς ἀγνότητος μέ τό πορφυρό χρωμα· Χαῖρε τό ῥόδο
τῆς παρθενίας τό βαμμένο κόκκινο, καὶ τοῦ Θεοῦ τό
εὐωδιαστό μυρωδικό.

Χαῖρε ἐσὺ ἢ μυστηριώδης μυροθήκη, πού ἀναβλύζεις
τό εὐωδιαστό μύρο· Χαῖρε θεϊκὴ βρύση, πού ἀναβλύζεις τό

ἀναβλύζουσα, χαῖρε ἢ τὸν βότρυν, τὸν τῆς ζωῆς
καρποφοροῦσα, ἀγεώργητος ἄμπελος Δέσποινα.

Ἀδιόδευτε πύλη, χαῖρε ἣν διώδευσε Χριστὸς ὁ
Κύριος· Παραδείσου πύλας, ἢ ἀνοιξασα χαῖρε τῷ
τόκῳ σου, χαῖρε δι' ἧς χαίρει, ὁ οὐρανὸς καὶ γῆ
χορεύει, καὶ τὰ ἄνω τοῖς κάτω συνάπτονται.

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Τὴν ἱερὰν στολὴν σου, κατακοσμήσας τοῖς
ἄθλοις τῶν πόνων σου, ἔδειξας λαμπρότεραν, τὴν
Ἱεραρχίαν Χρυσόστομε.

Ἀθλητικὸν ἀγῶνα, ἱερομύστα γενναίως
διήνυσας, πόλεσιν ἀοικήτοις, καὶ ὑπεροχίαις
στελλόμενος.

Τῇ ἀστραπῇ τῶν λόγων, τὴν ὑπερκόσμιον
γνώσιν ἐβρόντησας, Μύστα τῶν ἀπορρήτων,
ὑετοὺς δογμάτων ὀμβρήσας ἡμῖν.

Θεοτοκίον.

Ἄνευ φθορᾶς τεκοῦσα, Θεογεννήτορ τὸν
ἄσπορον τόκον σου, μόνη ὤφθης Παρθένος,
βρέφος ὑπομάζιον φέρουσα.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Ὡς ἔαρ ὤφθης εὐωδιάζον μυστικῶς, χαρίτων
ἄνθεσι τῶν πιστῶν τὰ πλήθη, λύων κακῶν τὸν
χειμῶνα Πάτερ, ἐν τῇ ἐπανελεύσει σου.

Τὸ θεῖον ῥεῖθρον, τῶν χαρισμάτων ἢ πηγῇ,
ἐπανελήλυθεν· οἱ διψῶντες δεῦτε ὕδωρ ζωῆς,
ἀπαντλεῖτε πίστει, ἐνθέως εὐφραινόμενοι.

Ῥυὲν ἐκρύβης, οἴμοι! τὸ κάλλος τὸ ἐμόν· ἀλλ'

νερό τῆς ζωῆς· Χαῖρε ἐσύ πού καρποφορεῖς τό σταφύλι τῆς
ζωῆς, ἢ ἀκαλλιέργητη κληματαριά, Κυρία.

Χαῖρε ἀδιάβατη πύλη, τὴν ὁποία πέρασε ὁ Χριστὸς ὁ
Κύριος· Χαῖρε ἐσύ πού ἀνοιξες τίς πύλες τοῦ Παραδείσου
μέ τῇ γέννησῇ σου· Χαῖρε ἐσύ διὰ τῆς ὁποίας χαίρεται ὁ
οὐρανός, καὶ ἡ γῆ χορεύει, καὶ τὰ οὐράνια ἐνώνονται μέ τὰ
ἐπίγεια.

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Ἀφοῦ στόλισες τὴν ἱερὴν στολὴν σου μέ τοὺς ἄθλους τῶν
κόπων σου, ἔδειξες λαμπρότερο τό ἀρχιερατικὸ ἀξίωμα,
Χρυσόστομε.

Ἔφερες σέ πέρασ τὸν ἀθλητικὸ ἀγῶνα γενναῖα,
ἱερουργέ, ὀδηγούμενος (ἀπομακρυνόμενος) σέ
ἀκατοίκητες πόλεις καὶ ἐξορίες.

Μέ τὴν ἀστραπῇ τῶν λόγων σου ἐκήρυξες βροντερά,
λειτουργέ τῶν μυστηρίων, τὴν οὐράνια γνώση βρέχοντας
σ' ἐμᾶς βροχές δογμάτων.

Θεοτοκίον.

Χωρὶς νά φθαρεῖς, Θεογεννήτρια, ἀφοῦ γέννησες τό
τέκνο σου χωρὶς ἄνδρα, μόνη φάνηκες Παρθένος νά κρατᾶ
στό στήθος της βρέφος.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Ὡς ἀνοιξη φάνηκες πού εὐωδιάζει μυστηριωδῶς τὰ
πλήθη τῶν πιστῶν μέ τὰ ἄνθη τῶν χαρίτων διαλύοντας,
Πάτερ, τῇ βαρυχειμωνιά τῶν κακῶν μέ τὴν ἐπάνοδό σου.

Τό θεϊκὸ ρεῦμα, ἢ πηγῇ τῶν χαρισμάτων ἐπανῆλθε·
Ὅσοι διψᾶτε, ἐλάτε, παίρνετε νερό ζωῆς μέ πίστη, μέ θεϊκὴ
εὐφροσύνη.

Ἀλλοίμονο! Χάθηκες καὶ κρύφθηκες ἐσύ τό κάλλος

ἐπανῆλθές μοι ποθητὸς ἐν χρόνῳ, ἢ τοῦ Χριστοῦ
Ἐκκλησία Πάτερ, βοᾷ σοι ἐπανήκοντι.

Θεοτοκίον.

Ἰλέωσαί μοι, τὸν προελθόντα ἐκ τῆς σῆς,
γαστρὸς Πανάμωμε, σαρκοφόρον Λόγον, ὃν ἐν
ναῶ Συμεῶν βαστάζων, ὡς Κτίστην ἐμεγάλυνεν.

Ωιδὴ ΣΤ'. Τῆς Θεοτόκου.

«Τὴν δέησιν, ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῶ
ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν, ἢ ψυχῆ μου
ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄϊδι προσήγγισε, καὶ
δέομαι ὡς Ἰωνᾶς· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε».

Ἡ ἔμψυχος χαῖρε, Δέσποινα, κόχλος· ἢ
κογχύλη, σῶν ἀχράντων αἱμάτων πορφυραυγῆ,
ἐρυθρὰν ἀλουργίδα, τῷ τοῦ παντός Βασιλεῖ,
πορφυρώσασα· τὴν γύμνωσιν τὴν τοῦ Ἀδάμ, ἢ
σκεπάσασα χαῖρε Πανύμνητε.

Στηρίζει μὲν, τὰς καρδίας ἀνθρώπων, φυσικῶς
ὁ αἰσθητὸς ἄρτος, Κόρη· Χριστιανῶν, τὰς ψυχὰς δὲ
κρατύνει, τὸ σὸν ἀδόμητον ἅγιον ὄνομα· ἐντεῦθεν
καὶ χαρμονικῶς, πᾶσα γλῶσσα τὸ χαῖρε κραυγάζει
σοι.

Λυχνία, ἢ χρυσαυγίζουσα χαῖρε, κιβωτὸς ἢ
θεοχώρητος, χαῖρε σκηνή, χαῖρε ἅγιον ὄρος· χαῖρε
τοῦ ζῶντος Θεοῦ πόλις ἔμψυχε· παλάτιον χαῖρε
Χριστοῦ· χαῖρε τέμενος θεῖον πολύφωτον.

Ἐπέραγνε, ὑπεράμωμε χαῖρε, τὸ τῆς φύσεως

μου· Ἀλλὰ ξαναγύρισες ἐνῶ σέ ποθοῦσα μετὰ ἀπὸ χρόνια,
σοῦ φωνάζει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τώρα πού
ἐπανῆλθες.

Θεοτοκίον.

Κάνε σπλαχνικό γιὰ μένα, τό Λόγο τοῦ Θεοῦ, πού
προῆλθε φορώντας σάρκα ἀπὸ τὴν κοιλιὰ σου, Πάναγνη,
τόν ὁποῖον ὁ Συμεῶν στό ναό κρατώντας τον, τόν
ἐμεγάλυνε ὡς Κτίστη.

Ωιδὴ ΣΤ'. Τῆς Θεοτόκου.

Τὴ δέησή μου θά τὴν ξεχύσω ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, καὶ
σ' αὐτόν θά ἀναφέρω τίς θλίψεις μου· Διότι ἡ ψυχῆ μου
γέμισε ἀπὸ συμφορές, καὶ ἡ ζωὴ μου πλησίασε στόν ἄδη·
Καὶ παρακαλῶ, ὅπως ὁ Ἰωνᾶς· Βγάλε με, Θεέ μου, ἀπὸ τῆ
φθορά.

Χαῖρε, Δέσποινα, τό ἔμψυχο ὄστρακο· Τό κογχύλι πού
ἐπορφύρωσες γιὰ τό Βασιλέα τοῦ παντός πορφυροφώτεινο
κόκκινο βασιλικό ἔνδυμα ἀπὸ τὰ ἅγνά αἱματά σου· Χαῖρε,
Πανύμνητη, ἐσύ πού σκέπασες τὴ γύμνωσιν τοῦ Ἀδάμ.

Στηρίζει βέβαια τίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων ὅπως εἶναι
φυσικό τό ὑλικό ψωμί, Κόρη· Τίς ψυχές ὅμως τῶν
χριστιανῶν δυναμώνει τό δικό σου ἅγιο ὄνομα πού
ὑμνεῖται· Γι' αὐτό καί μέ χαρά κάθε γλῶσσα σοῦ κραυγά-
ζει τό χαῖρε.

Χαῖρε λυχνάρι χρυσόφωτο· Χαῖρε ἢ κιβωτός πού
ἐχώρεσες τό Θεό· χαῖρε σκηνή, χαῖρε ἅγιο ὄρος· Χαῖρε
ἔμψυχη πόλη τοῦ ζωντανοῦ Θεοῦ· Χαῖρε τό παλάτι τοῦ
Χριστοῦ· Χαῖρε ναέ θεϊκὸ πολύφωτε.

Ἐπέραγνη, ὑπεραμόλυντη, Χαῖρε, τό ἐξαιρετικό ἄνθος

ἐξαίρετον ἄνθος· χαίρε κοινή, τῶν ἀνθρώπων τοῦ γένους, φιλοτιμία καὶ χάρις θεόδοτος, τὴν ἄτιμον φύσιν τῶν βροτῶν, ἢ τιμήσασα χαίρε τῷ τόκῳ σου.

Ἁγίου. Πρῶτος.

Ὡσπερ χρυσὸν ἐκ μετάλλων, ἐκ τοῦ βάθους σοφῆ τῆς καρδίας σου, τὰ πάγχρυσα δόγματα ἡμῖν ἐθησαύρισας, καὶ τὰ σὰ λόγια πλοῦτον κατέλιπες.

Τὴν παναγίαν σου μνήμην, ὁ λαὸς ἐορτάζων Χρυσόστομε, δοξάζει τὸν Κύριον, τὸν σὲ ἐκλεξάμενον, καὶ καλέσαντα, εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς.

Εἰ καὶ νεκρὸς εἶ ἐν τάφῳ, ἀλλὰ ζῶν ἐν τῷ κόσμῳ Χρυσόστομε, κηρύττεις μετάνοιαν, καὶ γράφεις συγχώρησιν, ἐγγυώμενος, τοῖς μετανοοῦσι θερμῶς.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἐν χερσὶ τῆς Παρθένου, καὶ ἐν κόλποις Πατρὸς καθεζόμενον, τὸν σάρκα φορέσαντα, καὶ μείναντα ἄτρεπτον, προσκυνήσωμεν, ὡς Θεὸν καὶ Κύριον.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Τέμνει σε τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ ἡ ἔκφρων βασίλισσα, ἀποτόμως ἐλέγχουσα· ἀλλ' αὐτίκα τέμνεται, σὺ δὲ ἐλέγχεις ἀθάνατα, τὴν ἐξάισιον προτομὴν ἐργασάμενος.

Ὅργανον ἐδείχθης τοῦ παντουργοῦ,

τῆς φύσεως· Χαίρε κοινή φιλοτιμία τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων, καὶ χάρις δοσμένη ἀπὸ τοῦ Θεοῦ· Χαίρε ἐσὺ πού με τὴ γέννησή σου, ἐτίμησες τὴν ἀτιμασμένη (τὴν ξεπεσμένη) φύση τῶν ἀνθρώπων.

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Ὡς χρυσάφι ἀπὸ τὰ μετελλεῖα ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς καρδιάς σου, σοφῆ, ἄφησες ὡς θησαυρὸ σ' ἐμᾶς τὰ ὀλόχρυσα διδάγματα καὶ μᾶς ἄφησες ὡς πλοῦτο τὰ δικά σου λόγια.

Γιορτάζοντας ὁ λαὸς τὴν πανάγια μνήμη σου, Χρυσόστομε, δοξάζει τὸν Κύριο πού σέ ἐξέλεξε καὶ σέ ἐκάλεσε στίς αἰώνιες κατοικίες.

Ἄν καὶ εἶσαι νεκρὸς σέ τάφο, ἀλλὰ ζώντας, κηρύττεις μετάνοια στὸν κόσμον, Χρυσόστομε, καὶ γράφεις δίνοντας ἐγγυήσεις γιὰ συγχώρηση σ' αὐτοὺς πού μετανοοῦν θερμῶς.

Θεοτοκίον.

Αὐτόν πού κάθεται στὰ χέρια τῆς Παρθένου, καὶ στήν ἀγκαλιά τοῦ Πατρὸς, πού ἐφόρεσε σάρκα καὶ ἔμεινε ἀναλλοίωτος, ἅς τὸν προσκυνήσωμεν, ὡς Θεὸ καὶ Κύριο.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Σέ ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ἡ παράλογη βασίλισσα κατηγορώντας σε μὲ ἀπότομο (ὠμό) τρόπο· Ἀλλὰ ἀμέσως ἀποκόπτεται ἡ ἴδια· Κι ἐσὺ τὴν ἐλέγχεις αἰῶνια ἔχοντας πραγματοποιήσει προκαταβολικά τὴν ἀποκοπή.

Ἀναδείχθηκες, Χρυσόστομε, ὄργανο τοῦ Ἁγίου Πνεύ-

Χρυσόστομε Πνεύματος, ὑπηχοῦν ἐμμελέστατα, κωφεύει δ' ἡ τύραννος, ὡς ἀσπίς πρὸς ἐπάσματα, καὶ οἰκτρότατον, ἀνταλλάττεται θάνατον.

Νέκρωσιν κἄν τέθνηκε μὴ παθεῖν, σαφῶς ἀνεδίδαξε, Βασιλεῖς ὁ Χρυσόστομος· αὐτῶν γὰρ προστάγμασιν, ἀπειθήσας τὸ πρότερον, ταῖς δεήσεσιν, ἐπανῆκε τὸ δεύτερον.

Θεοτοκίον.

Ἔνα σε τὸν ἐκ Παρθένου νοῶν, κἄν σάρκα προσεῖληφας, καὶ διπλοῦς ἐχρημάτισας, μακρὰν ἀπερράπισε, καὶ τομὴν καὶ τὴν σύγχυσιν, ὁ Χρυσόστομος, Ἰωάννης Θεάνθρωπε.

Μικρὰ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 38).
Κοντάκιον.

Ἐφράνθη μυστικῶς, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία, τῇ ἀνακομιδῇ, τοῦ σεπτοῦ σου λειψάνου· καὶ τοῦτο κατακρύψασα, ὡς χρυσίον πολύτιμον, τοῖς ὑμνοῦσί σε, ἀδιαλείπτως παρέχει, ταῖς πρεσβείαις σου, τῶν ἱαμάτων τὴν χάριν, Ἰωάννη Χρυσόστομε.

Ὁ Οἶκος.

Ἡ λαμπάς, ἡ τῶν ἔργων μου στυγνὴ πέφυκεν, Ἰωάννη Χρυσόστομε, καὶ δειλιῶ πρὸς ὑπάντησιν τοῦ ἱεροῦ σου σκήνους· ἀλλ' αὐτὸς με ὀδήγησον, καὶ τὰς τρίβους μου εὐθυνον, μετανοίας παρέχων μοι καιρὸν πανάγιε, ὡς αὐτῆς κήρυξ ἔνθεος, καὶ τῶν παθῶν μου τῶν πολυτρόπων κατεύνασον ζάλην· καὶ παγίδων τοῦ Βελίαρ ἀφαρπάσας με, εἰς

ματος, πού ἐδημιούργησε τὰ πάντα, πού ἀντηχεῖ μελωδικότατα, παραμένει ὁμως κουφή ἢ τυραννικὴ βασίλισσα, ὅπως ἡ ἀσπίδα (εἶδος ὀχιᾶς) στά ξόρκια, καὶ ὡς ἀντάλλαγμα βρίσκει οἰκτρότατο θάνατο.

Ἄν καὶ πέθανε ὁ Χρυσόστομος, ξαναδίδαξε μέ σαφήνεια τοὺς βασιλιάδες, νά μὴ πάθουν νέκρωση· Διότι μὴ ὑπακούοντας στίς προσταγές τους προηγουμένως, ἐπέστρεψε πάλι μέ τίς ἰκεσίες τους.

Θεοτοκίο.

Θεωρώντας σε ἕνα, ἐσένα πού προῆλθες ἀπό Παρθένο, μολονότι πῆρες σάρκα καὶ ὑπῆρξες διπλὸς στή φύση, ἀπέκρουσε ἀπομακρύνοντας καὶ τὴ διαίρεση (τοῦ προσώπου σου) καὶ τὴ σύγχυση (τῶν δύο φύσεων σου) ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, Θεάνθρωπε.

Μικρὴ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 38).
Κοντάκιο.

Εὐφράνθηκε μυστικά ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία μέ τὴν ἀνακομιδὴ (ἐπάνοδο) τοῦ σεπτοῦ σου λειψάνου· Καὶ ἀφοῦ τό φύλαξε ὡς χρυσάφι πολύτιμο, μέ τίς πρεσβείες σου προσφέρει ἀδιάκοπα, σ' αὐτοὺς πού σέ ὑμνοῦν, τὴ χάρι τῶν ἰάσεων (τῶν θεραπειῶν), Ἰωάννη Χρυσόστομε.

Οἶκος.

Ἡ λαμπάδα τῶν ἔργων μου εἶναι ἀπὸ τὴ φύση της σκυθρωπὴ (χλωμὴ, χωρὶς λάμψη), Ἰωάννη Χρυσόστομε, καὶ δειλιάζω νά προῦπαντήσω τὰ ἱερά σου λείψανα· Ἀλλὰ ἐσὺ ὁ ἴδιος ὀδήγησέ με, καὶ κατεύθυνε τὸ δρόμο μου, δίνοντάς μου καιρὸ μετανοίας, πανάγιε, ἀφοῦ εἶσαι κήρυκας τῆς ἐνθουσιώδους (γεμάτος ἀπὸ τὸ Θεό), καὶ κατεύνασε τὴν ζάλη τῶν πολυποϊκίλων παθῶν μου· Καὶ ἀφοῦ μέ ἀρπάξεις

τέλος σῶσόν με, ὅπως ὑμνῶ σου ἀξίως τὴν θείαν ἐπάνοδον, ὡς πρὶν καὶ τὴν κοίμησιν τολμήσας ἐδόξασα, Ἰωάννη Χρυσόστομε.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΖ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Ἡ Ἀνακομιδὴ τοῦ Λειψάνου τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου.

Στίχοι. Νεκρὸς καθίζη, ὦ Ἰωάννη, θρόνω, Ἄλλ' ἐν Θεῷ ζῶν, πᾶσιν Εἰρήνη, λέγεις.

Ἄπνουν ἑβδομάτη κόμισαν δέμας εἰκάδι χρυσοῦν.

Ταῖς αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Καταβασίαι. Τῆς Ὑπαπαντῆς.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 68-70).

Ωιδὴ Ζ'. Τῆς Θεοτόκου.

«Θεοῦ συγκατάβασιν, τὸ πῦρ ἠδέσθη ἐν Βαβυλῶνι ποτέ· διὰ τοῦτο οἱ παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, ἀγαλλομένῳ ποδί, ὡς ἐν λειμῶνι χορεύοντες ἔψαλλον· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Ἡ μόνη ἀπειράνδρος, ἡ μόνη ἀφθορος, χαῖρε Δέσποινα, ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ, ἡ παιδοτόκος καὶ ἀπειρόγαμος· τὸ ξένον χαῖρε καὶ φρικτὸν μυστήριον· χαῖρε Ἀγγέλων τρυφή, χαῖρε ἀνθρώπων χαρά.

Σιῶν πόλις ἔμψυχε, τοῦ Βασιλέως τῶν

ἀπὸ τῆς παγίδος τοῦ ἀποστάτη (τοῦ σατανᾶ), σῶσε με τελικά· Γιά νά ὑμνῶ ἐπάξια τὴ θεϊκὴ ἐπάνοδό σου, ὅπως καὶ πρὶν ἐτόλμησα καὶ ἐδόξασα τό θάνατό σου, Ἰωάννη Χρυσόστομε.

Συναξάριο.

Κατὰ τὴν εἰκοστὴ ἑβδόμη αὐτοῦ τοῦ μήνα εἶναι ἡ Ἀνακομιδὴ (ἐπαναφορὰ) τοῦ μεταξύ τῶν Ἁγίων πατρὸς μας Ἰωάννου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ Χρυσοστόμου.

Στίχ. Νεκρὸς κάθεσαι, Ἰωάννη στό θρόνο, ἀλλά ζώντας μέ τό Θεό, σέ ὄλους λές «Εἰρήνη».

Χωρίς πνοή (νεκρό) ἔφεραν τό χρυσό σῶμα κατὰ τὴν εἰκοστὴ ἑβδόμη.

Μέ τίς ἅγιες πρεσβεῖες αὐτοῦ, Θεέ, ἐλέησέ μας. Ἀμήν.

Καταβασίεις. Τῆς Ὑπαπαντῆς.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 68-70).

Ωιδὴ Ζ'. Τῆς Θεοτόκου.

Κάποτε στή Βαβυλώνα ἡ φωτιά ντροπιασμένη μπροστά στή συγκατάβαση (παρουσία) τοῦ Θεοῦ· γι' αὐτό οἱ νέοι χορεύοντας μέ χαρούμενα πόδια μέσα στό καμίνι, σάν σέ λιβάδι, ἔψαλλαν· Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας ὁ Θεός τῶν πατέρων μας.

Ἡ μόνη χωρίς πείρα ἀνδρός, ἡ μόνη ἀφθορη, χαῖρε, Κυρία, ἡ Παρθένος καὶ Μητέρα, πού γέννησε παιδί χωρίς νά ἔχει πείρα ἀνδρός· χαῖρε τό παράξενο καὶ φρικτό μυστήριο· χαῖρε ἀπόλαυση τῶν Ἀγγέλων· χαῖρε χαρά τῶν ἀνθρώπων.

Ἐσύ ἡ Σιών, ἡ ἔμψυχη πόλη τοῦ Βασιλέως τῶν βασι-

Βασιλέων Χριστοῦ, περὶ ἧς ἐλαλήθη, δεδοξασμένα
χαῖρε Θεόνυμφε· χαῖρε ἡ κλίμαξ, δι' ἧς
μεταβαίνομεν, πρὸς οὐρανὸν ἀπὸ γῆς, καὶ ἐκ
φθορᾶς εἰς ζωὴν.

Λειμῶν θεοφύτευτος, εὐώδης κῆπος
θεοβλαστούργητος, ἀνεδείχθης Παρθένε,
ἀθανασίας ἄνθος ἀνθήσασα· διὸ συμφώνως τὸ
χαῖρέ σοι κράζομεν. Χαῖρε χαρᾶς χορηγέ, χαῖρε
πηγὴ γλυκασμοῦ.

Ἐπέριτιμε Δέσποινα, ἐξ ἀτιμίας παθῶν με
λύτρωσαι, ἵνα σοι χαρμοσύνως, τὸ χαῖρε κράζω·
χαῖρε ἀγνείας πηγὴ, χαῖρε ταμεῖον πάσης
καθαρότητας· χαῖρε δοχεῖον Θεοῦ, χαῖρε χωρίον
Χριστοῦ.

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Ἀκριβῆς ἐπεγνώσθης θεηγόρος, καὶ κοινὸς
ἀντιλήπτωρ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἡμαρτηκότων, Ὅσιε,
παρεγγυῶν τὴν μετάνοιαν.

Ὡς χρυσὸς ἐν καμίνῳ τῶν κινδύνων, πυρωθεὶς
Ἰεράρχα οὐκ ἐχωνεύθης, οὐ κατεφλέχθης·
δοκιμασθεὶς γὰρ ἔδειξας, ὑπεροβρύζους τοὺς
πόνους σου.

Οὐκ ἐνάρκησας Πάτερ πρὸς ἀγῶνας, οὐκ
ἠσχύνθης Δυνάστας, οὐ προέκρινας, ἀδικίαν
δικαιοσύνης, Ὅσιε, καὶ μαρτυρεῖ ὁ τῆς χήρας
ἀγρός.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε κούφη νεφέλη, χαῖρε πύλη, δι' ἧς μόνος
διήλθεν, ὁ Θεὸς ἡμῶν Θεοτόκε, ἀφθόρῳ τόκῳ

λέων Χριστοῦ, γιὰ τὴν ὁποία λέχθησαν δοξασμένα λόγια,
χαῖρε, Νύμφη τοῦ Θεοῦ· χαῖρε ἡ σκάλα μέ τὴν ὁποία πη-
γαίνουμε στὸν οὐρανὸ ἀπὸ τῆ γῆ, καὶ ἀπὸ τῆ φθορὰ στή
ζωή.

Λιβᾶδι θεοφύτευτο, εὐωδιαστός κῆπος θεόβλαστος,
ἀναδείχθηκες, Παρθένε, πού ἄνθισες τὸ ἄνθος τῆς
ἀθανασίας· γι' αὐτὸ ὁμόφωνα σοῦ κραυγάζουμε τὸ χαῖρε.
Χαῖρε χορηγέ τῆς χαρᾶς· χαῖρε πηγὴ τῆς γλυκύτητας.

Κυρία, λύτρωσέ με ἀπὸ τὴν ἀτιμία τῶν παθῶν, γιὰ νά
σου φωνάζω χαρμόσυνα τὸ χαῖρε· χαῖρε πηγὴ τῆς
ἀγνότητος· χαῖρε ταμεῖο κάθε καθαρότητας· χαῖρε δοχεῖο
τοῦ Θεοῦ· χαῖρε, τόπε, πού χώρεσες τὸ Χριστό.

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Ἀναγνωρίσθηκες ἀκριβῆς θεολόγος καὶ κοινὸς βοηθός
αὐτῶν πού ἀμάρτησαν στὸν κόσμο, Ὅσιε, παρακινώντας
σὴ μετάνοια.

Ἀφοῦ πυρακτώθηκες ὡς χρυσὸς στό καμίνι τῶν κινδύ-
νων, Ἰεράρχα, δέν χωνεύθηκες, δέν κατακάηκες· διότι
ἀφοῦ δοκιμάσθηκες ἔδειξες ὑπέρλαμπρους τοὺς κόπους
σου.

Δέν ἔμεινες, Πάτερ, ἀδρανῆς στοὺς ἀγῶνες, δέν ντρά-
πηκες (δέν δίστασες) μπροστά στοὺς βασιλεῖς, δέν προτί-
μησες τὴν ἀδικία ἀπὸ τῆ δικαιοσύνη, Ὅσιε, καὶ εἶναι μάρ-
τυρας ὁ ἀγρός τῆς χήρας.

Θεοτοκίο.

Χαῖρε ἀνάλαφρη νεφέλη, χαῖρε πύλη, ἀπὸ τὴν ὁποία
πέρασε μόνος ὁ Θεὸς μας, Θεοτόκε, γεννημένος ἀπὸ σένα

ἄσπορος, ἐκ σοῦ Υἱὸς γεννηθεὶς οὐ τραπεῖς.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Ξενοῦν τὴν χήραν Σοφέ, ἀσύγνωστον φάσκοντα, τῶν ἐξ αὐτῆς ξένον σε ποιεῖ, ἐκ τῆς βασιλίδος ἢ πάντολμος γυνή, ξένη θείας χάριτος, ξενώσει χρηματίσασα, τῶν σοφῶν διδαγμάτων σου.

Ἄλλ' ἐπανῆλθες ἠδύς, ὡς ἥλιος νέφεσιν, ἀποκρυσταλλοῦ μέγιστε φωστήρ, καταφωσφορῶν φωταυγία μυστικῆ, τῶν χρυσῶν δογμάτων σου, τοὺς φωτισθέντας ἅπαντας, Ἰωάννη Χρυσόστομε.

Διαίρω σοι τὰς ἐμάς, παλάμας Χρυσόστομε, περιβολαῖς ἔνδον σε λαβεῖν, τὸν νυμφαγωγόν, ἐπανήκοντα λαμπρῶς, φίλτρον ὡς χρόνιον, ἢ Ἐκκλησία κράζει σοι, ἐορτάζουσα σήμερον.

Θεοτοκίο.

Ὡς μυστικὴ τις λαβίς, τὸν ἄνθρακα φέρουσα, τὸν νοητὸν ἔρχη πρὸς, ναόν, ὃν Συμεῶν λαμπρυνθήσεται χερσὶ Πάναγνε δεξάμενος, καὶ τὰ τοῦ πάθους σύμβολα, προφητεύσει σαφέστατα.

Ὡιδὴ Η'. Τῆς Θεοτόκου.

«Εὐλογεῖτε παῖδες, τῆς Τριάδος ἰσάριθμοι, δημιουργὸν Πατέρα Θεόν· ὑμνεῖτε, τὸν συγκαταβάντα Λόγον, καὶ τὸ πῦρ εἰς δρόσον μεταποιήσαντα, καὶ ὑπερυψοῦτε, τὸ πᾶσι ζωὴν παρέχον, Πνεῦμα Πανάγιον, εἰς τοὺς αἰῶνας».

μέ ἄφθορη γέννηση, Υἱὸς χωρὶς σπέρμα καὶ χωρὶς νά ἀλλάξει.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Ἐπειδὴ ἔλεγες, Σοφέ, ὅτι εἶναι ἀσυγχώρητο, νά ἀποξενώσει τὴν χήρα ἀπὸ τὰ δικά της ὑπάρχοντά, σέ ἀπομάκρυνε ἀπὸ τῆ βασιλεύουσα ἢ θρασύτατη γυναικα (ἢ βασίλισσα), διότι ὑπῆρξε ἀποξενωμένη ἀπὸ τῆ θεία χάρη μέ τὴν ἀποξένωση ἀπὸ τὰ σοφὰ διδάγματα σου.

Ἄλλὰ ἐπανῆλθες, μέγιστε φωστήρα, ὡς εὐχάριστος ἥλιος, πού κρύφθηκε ἀπὸ τὰ σύννεφα, καταφωτίζοντας μέ τό μυστηριώδη φωτισμό τῶν χρυσῶν διδαγμάτων σου, ὅλους πού φωτίσθηκαν, Ἰωάννη Χρυσόστομε.

Ἦψώνω σ' ἐσένα, Χρυσόστομε, τὰ χέρια μου, νά σέ δεχθῶ μέσα στοὺς περιβόλους μου (τοὺς χώρους μου) ἐσένα τὸν συνοδό γιὰ μένα τῆ Νύμφη τοῦ Χριστοῦ, πού ἐπιστρέφεις μέ λαμπρότητα ὡς ἀγάπη αἰώνια, σοῦ κραυγάζει ἢ Ἐκκλησία ἐορτάζοντας σήμερα.

Θεοτοκίο.

Ὡς κάποια μυστηριώδης λαβίδα κρατώντας τὸν πνευματικὸ ἄνθρακα (κάρβουνο), ἔρχεσαι στό ναό· πού ὅταν τὸν δεχθεῖ στό χέρι ὁ Συμεών, θά ἀναδειχθεῖ λαμπρός, Πάναγνη, καὶ θά προφητεύσει τὰ γεγονότα τοῦ πάθους σαφέστατα.

Ὡιδὴ Η'. Τῆς Θεοτόκου.

Δοξολογεῖτε, ὦ νέοι, ἰσάριθμοι μέ τὴν ἁγία Τριάδα, τὸ δημιουργὸ Πατέρα Θεό· ὑμνεῖτε τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος κατέβηκε μαζί σας στό καμίνι, καὶ μεταποίησε τὴ φωτιά σέ δροσιά· καὶ ὑπερυψώνετε τὸ Πανάγιο Πνεῦμα, τὸ ὁποῖο παρέχει ζωὴ σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἰεσσαὶ ἐκ ρίζης, χαῖρε ράβδος βλαστήσασα,
χαῖρε ἀποτίστως ἀνθηφοροῦσα, ἄνθος τὸν Χριστὸν
ώραῖον, χαῖρε πῖον ὄρος, χαῖρε κατάσκιον· χαῖρε
Θεοῦ ὄρος, ἐν ᾧ κατοικεῖν ὁ Λόγος, πάντων
ἠυδόκησε πρὸ τῶν αἰώνων.

Σιδηρᾶ σου ράβδω, κραταιᾶς ἀντιλήψεως, ὡς
ύλακτοῦντας κύνας, ὡς ὠρυομένους θήρας, τὰ
περικυκλοῦντα τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, ἀποσόβει
πάθη, δεινῶς με πολιορκοῦντα, ἵνα τὸ χαῖρέ σοι
Παρθένε κρᾶζω.

Ὠραιώθης ὅλη, τὸν ὠραῖον ἐν κάλλεσιν, ὑπὲρ
υἱοὺς ἀνθρώπων, Χριστὸν τεκοῦσα, ἢ ἐν γυναιξίν
ὠραία· διὸ σοι τὸ χαῖρε κρᾶζομεν χαίροντες, χαῖρε
Θεοτόκε, Ἀγνή κεχαριτωμένη, χαῖρε τῆς κτίσεως
ἐνδοξότερα.

Δανιήλ ὁ εἶδεν, ὄρος πρὶν ἀλατόμητον,
Θεογεννήτορ χαῖρε, ἐξ οὗ ἐτμήθη, ἀκρογωνιαῖος
λίθος· χαῖρε θεοδόχε, ἀνθρακοφόρε λαβίς, χαῖρε
τῶν αὐλῶν, Ἀγγέλων ἀγιωτέρα, χαῖρε τῆς κτίσεως
τιμιωτέρα.

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Ἡ θεορρήμων σου γλῶσσα ἐν τῷ κόσμῳ,
ὡσπερ χρυσήλατος σάλπιγξ, ἐξ οὐρανοῦ
ἀπηχήσασα, Ἱεράρχα Κυρίου, τὴν πλάνην
ἀπήλασε.

Ἱερουργέ τῶν ἀρρήτων μυστηρίων, μυστηπόλε
τῶν ἄνω, καὶ τῆς Τριάδος ὑπέρμαχε, ἱκετεύων, μὴ
παύση σωθῆναι τὴν ποιμνὴν σου.

Ὡς τῇ Τριάδι λατρεύων Ἱεράρχα, καὶ χορῶ τῶν

Χαῖρε ράβδος πού βλάστησες ἀπὸ τῆ ρίζα τοῦ Ἰεσσαί·
χαῖρε ἐσύ πού ἔφερες ὡς ὠραῖο ἄνθος τὸν Χριστό· Χαῖρε
εὐφορο ὄρος, χαῖρε σκιερὸ ὄρος· χαῖρε ὄρος τοῦ Θεοῦ, στό
ὁποῖο εὐαρεστήθηκε νά κατοικεῖ ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ προ-
αιώνια.

Μέ τό σιδερένιο σου ραβδί τῆς δυνατῆς βοήθειας, ὡς
σκυλιά πού γαυγίζουν, ὡς θηρία πού οὐρλιάζουν,
ἀπομάκρυνε τὰ πάθη πού περικυκλώνουν τὴν ταπεινὴ
μου ψυχὴ, πού μέ πολιορκοῦν φοβερά, γιά νά σοῦ κρᾶζω,
Παρθένε, τό χαῖρε.

Ἐγινες ὅλη ὠραία, ἐπειδὴ γέννησες τὸν Χριστό, πού
εἶναι ὠραιότερος στὰ κάλλη ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἐσύ ἢ
ὠραία μεταξύ τῶν γυναικῶν· γι' αὐτό χαίροντας σοῦ φω-
νάζουμε τό χαῖρε· Χαῖρε, Θεοτόκε, Ἀγνή, χαριτωμένη·
Χαῖρε ἐσύ ἢ ἐνδοξότερη ἀπὸ ὅλη τὴν κτίση.

Χαῖρε, Θεογεννήτρια, τό ὄρος τό ἀλατόμητο (ἄσκαφτο)
πού εἶδε πρὶν ὁ Δανιήλ, ἀπὸ τό ὁποῖο ἀποκόπηκε ὁ θεμέλι-
ος λίθος, ὁ Χριστός· χαῖρε λαβίδα πού δέχθηκες καὶ μετέ-
φερες τὸν ἀνθρακα· Χαῖρε, ἀγιώτερη ἀπὸ τοὺς αὐλοὺς
Ἀγγέλους· χαῖρε, ἐντιμότερη ἀπὸ τὴν κτίση.

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Ἡ θεολογικὴ γλῶσσα σου, ὡς σάλπιγγα κατασκευα-
σμένη ἀπὸ χρυσό, ἀφοῦ ἀντήχησε στόν κόσμο ἀπὸ τὸν
οὐρανό, Ἱεράρχα τοῦ Κυρίου, ἔδιωξε τὴν πλάνη.

Ἱερουργέ τῶν ἀνέκφραστων μυστηρίων, μυσταγωγέ
τῶν ἄνω καὶ ὑπέρμαχε τῆς Τριάδος, μὴ παύσεις νά
ἱκετεύεις, νά σωθεῖ τό ποιμνιό σου.

Ὡς λάτρης τῆς Τριάδος, Ἱεράρχα, καὶ συναναστρεφό-

Ἀγγέλων, συναυλιζόμενος Ὅσιε, ἰκετεύων μὴ παύση σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Θεοτοκίον.

Ὑπερφυῶς ἐν γαστρὶ σου συλλαβοῦσα, τὸν ἀγεώργητον βότρυν, Παρθενομήτορ ἐβλάστησας· ἐπαξίως οὖν πάντες, τὸ χαῖρέ σοι κράζομεν.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Μαστοῖς εὐσεβείας σε Πάτερ Ὅσιε, τὴν θρέψασαν ἐκτρέφεις Ἐκκλησίαν, ἀπονέμων ἐπταπλασίω, ἄρτω θείας χάριτος, ταύτη θρέπτρα· γλεῦκος προχέων, ὡς πόμα δέ, τὸ τῶν ἰαμάτων, παμμακάκαρ Χρυσόστομε.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐπεξῆλθε, Πάτερ σου ὁ φθόγγος τῶν δογμάτων· ἀλλ' ἢ ἔκφρων βασιλεὺς σε περιορίζειν, τοπικῶς ὑπέιληφεν, ἀλλ' ἐψεύσθη· σὺ γὰρ ὡς γίγας ὑψίδρομος, τὸ πᾶν περιλάμπεις, τῶν λόγων ταῖς ἀκτῖσι.

Λαμπρύνθητι σήμερον σύλλογος, Πιστῶν μετ' εὐφροσύνης ὑπαντῶντες, τῷ προκρίτῳ τῶν διδασκάλων· ἦκει γὰρ ἐφέστηκε διανέμων, πᾶσι τὴν χάριν τὴν ἄφθονον, ἧς ἐμφορηθῶμεν, γηθόμενοι πλουσίως.

Θεοτοκίον.

Ὅρῳ σε Μητρὸς ἐν ἀγκάλαις, οἶδ' ἀ σε δ' ἀπρόσιτον Θεότητος τῆ φύσει· πῶς οὖν, Λόγε, χερσὶ κατέχη, ὅς χειρὶ τὴν σύμπασαν ἔχεις κτίσιν; ἔφη Συμεῶν Θεάνθρωπε, τὴν ἀπόρρητόν σου, δοξάζων δυναστείαν.

μενος μέ τό πλήθος τῶν Ἀγγέλων, Ὅσιε, μὴ παύσεις νά ἰκετεύεις, νά σωθοῦν οἱ δούλοι σου.

Θεοτοκίον.

Βλάστησες, Παρθένε Μητέρα, ἀφοῦ συνέλαβες ὑπερφυσικά στήν κοιλιὰ σου τό ἀκαλλιέργητο σταφύλι· Ἐπάξια λοιπόν ὅλοι σοῦ φωνάζουμε τό χαῖρε.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Τὴν Ἐκκλησία, Ὅσιε Πάτερ, πού σέ ἔθρεψε μέ τούς μαστούς (τό στήθος) τῆς εὐσεβείας, τὴν τρέφεις ἀνταποδίδοντας μέ ἐπταπλάσια τροφή θείας χάριτος σ' αὐτήν τά θρέπτρα (τά ἔξοδα τῆς ἀνατροφῆς σου), χύνοντας ὡς ποτό τό γλεῦκος (τόν μούστο) τῶν θεραπειῶν, Παμμακάριστε Χρυσόστομε.

Σέ ὅλη τὴ γῆ βγῆκε καὶ ἀπλώθηκε ὁ λόγος τῶν δογμάτων σου, Πάτερ· ἀλλά ἢ παράφρων βασίλισσα ἐνόμισε ὅτι θά σέ περιορίζε τοπικά, ἔπεσε ὅμως ἔξω· διότι ἐσύ ὡς γίγαντας πού τρέχει ψηλά, φωτίζεις γύρω τά πάντα μέ τίς ἀκτῖνες τῶν λόγων σου.

Γίνετε λαμπροὶ σήμερα τό πλήθος τῶν πιστῶν ὑποδεχόμενοι μέ εὐφροσύνη τόν κορυφαῖο ἀπό τούς διδασκάλους· Διότι ἦλθε καὶ εἶναι παρῶν μοιράζοντας σέ ὅλους τὴν ἄφθονη χάρις, τὴν ὁποία ἄς λάβουμε πλούσια χαρούμενοι.

Θεοτοκίον.

Σέ βλέπω στήν ἀγκαλιά τῆς Μητέρας, γνωρίζω ὅμως ὅτι εἶσαι ἄφθαστος (ἀπλησίαστος) ὡς πρὸς τὴ φύση τῆς Θεότητος· πῶς λοιπόν, Λόγε τοῦ Θεοῦ, κρατεῖσαι ἀπό χέρι-α, ἐσύ ὁ ὁποῖος κατέχεις ὅλη τὴν κτίση; εἶπε ὁ Συμεῶν, Θεάνθρωπε, δοξάζοντας τὴν ἀνείπωτή σου (ἀνέκφραστή

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργ. Σελ. 39-40).
 Ωιδή Θ'. Τῆς Θεοτόκου.

«Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ
 συγκατάβασιν! ὅπως ὁ Ὑψιστος, ἐκὼν κατῆλθε
 μέχρι καὶ σώματος, παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ,
 γενόμενος ἄνθρωπος, διὸ τὴν ἄχραντον, Θεοτόκον
 οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν».

Ἴδου σε πᾶσαι γενεαί, μακαρίζουσι, τὴν
 ἀειμακάριστον, ὡς προεφήτευσας, Θεογεννήτορ ἐκ
 θείου Πνεύματος· καὶ ὡς τεκούση τὴν χαρὰν, τὸ
 χαῖρε βοῶσί σοι. Χαῖρε ζωῆς θησαυρέ, χαῖρε κρήνη,
 ψυχικὸν μέλι βρούουσα.

Ὁρθωσας Δέσποινα Ἄγνη, τοῦ προπάτορος
 Ἀδὰμ τὸ ὀλίστημα, καὶ τῆς προμήτορος, Εὐας τὴν
 λύπην εἰς χαρὰν ἔτρεψας· ὡς οὖν αἰτία τῆς χαρᾶς,
 τὸ χαῖρε βοῶμέν σοι. Χαῖρε χαρὰ τῶν Πιστῶν.
 χαῖρε τῶν Χριστιανῶν ἀγαλλίαμα.

Ἄξιον χαῖρέ σοι βοᾶν· ἐν σοὶ γὰρ οὐσιωδῶς ἡ
 αἰδῖος, χαρὰ ἐσκήνωσε, Παρθένε Κόρη
 Θεογεννήτρια. Χαῖρε Παράδεισε τρυφῆς· χαῖρε ἡ
 χρυσόρρειθρος, ἀθανασίας πηγὴ, χαῖρε νέκταρ
 ἀληθὲς ἡ προχέουσα.

Νύσσει μου βέλει γλυκερῶ, τὴν καρδίαν ὁ σὸς
 πόθος Πανύμνητε, καὶ ἐκβιάζει με· χαῖρέ σοι
 κράζειν διὰ παντός καὶ βοᾶν. Χαῖρε γαλήνιε λιμῆν·
 χαῖρε ἡ ποντίσασα, τὸν νοητὸν Φαραῶ, γλυκυτάτη
 εὐδιάβατος θάλασσα.

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

σου) δύναμη (ἐξουσία).

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργ. Σελ. 39-40).
 Ωιδή Θ'. Τῆς Θεοτόκου.

Ἐφριξε κάθε ἕνας πού ἄκουσε τὴν ἀνείπωτη
 (ἀνέκφραστη) συγκατάβαση (ταπείνωση) τοῦ Θεοῦ! πῶς ὁ
 Ὑψιστος Θεός κατέβηκε μέχρι καὶ νά πάρει σῶμα ἀπὸ
 παρθενική κοιλιά, μέ τό νά γίνει ἄνθρωπος· Γι' αὐτό οἱ πι-
 στοὶ μεγαλύνουμε τὴν ἀγνή Θεοτόκο.

Νά, ὄλες οἱ γενιές σέ μακαρίζουν, ἐσένα πού πάντα
 πρέπει νά μακαρίζεσαι, ὅπως προφήτευσες, Θεογεννήτρια,
 μέ τὴ δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· καὶ ἐπειδὴ γέννησες
 τὴ χαρὰ, σοῦ φωνάζουν τό χαῖρε. Χαῖρε, θησαυρέ τῆς ζωῆς·
 χαῖρε βρούση ἀπὸ τὴν ὁποία τρέχει τό πνευματικὸ μέλι.

Διόρθωσες, Ἄγνη Κυρία, τὴν πτώση τοῦ προπάτορα
 Ἀδὰμ, καὶ τὴν λύπη τῆς προμήτορος Εὐας, τὴν μετέτρεψες
 σέ χαρὰ· Ὡς αἰτία λοιπὸν τῆς χαρᾶς, σοῦ φωνάζουμε τό
 χαῖρε. Χαῖρε χαρὰ τῶν πιστῶν, χαῖρε ἀγαλλίαμα τῶν
 Χριστιανῶν.

Εἶναι ἄξιο, νά σοῦ φωνάζουν τό χαῖρε· γιατί σ' ἐσένα
 ἐγκαταστάθηκε ἡ αἰώνια χαρὰ, Παρθένε Κόρη Θεογεννή-
 τρια. Χαῖρε Παράδεισε τῆς ἀπολαύσεως· χαῖρε ἡ πηγὴ τῆς
 ἀθανασίας μέ τὰ χρυσὰ ρεύματα· χαῖρε ἐσύ πού χύνεις
 ἀληθινὸ νέκταρ.

Μοῦ πληγώνει τὴν καρδιά μέ γλυκὸ βέλος ὁ δικός σου
 πόθος, Πανύμνητη, καὶ μέ ἀναγκάζει γιὰ πάντα, νά κράζω
 καὶ νά φωνάζω τό χαῖρε, σ' ἐσένα. Χαῖρε γαλήνιο λιμάνι·
 χαῖρε ἐσύ πού βύθισες τὸν πνευματικὸ Φαραῶ, γλυκύτατη
 εὐκολοπέραστη θάλασσα.

Τοῦ Ἁγίου. Πρῶτος.

Ἄλλος χρυσορρός, ἐφάνης πάγχρυσε Πάτερ·
τὸ χρυσοῦν γὰρ στόμα, καὶ ἡ γλυκεῖά σου γλῶσσα,
πλημμυροῦσι τῷ τῶν δογμάτων πελάγει, καὶ
ψυχὰς ἀυχμώσας καταρδεύουσι.

Θάλασσαν ὑπάρχουσαν, ἀδιάβατον Πάτερ τὴν
Γραφὴν βατήν, καὶ πλευστὴν ἀπειργάσω τῷ
κόσμῳ, τῷ ἰστίῳ ἀναπετάσας τοῦ λόγου, καὶ πρὸς
γνώσιν ἄκλυστον ἐλάσας τὸν νοῦν.

Σὺ τῆς ἀκενώτου πηγῆς, ἀντλήσας τὰ ρεῖθρα,
ποταμοὺς δογμάτων, τῇ Ἐκκλησίᾳ προχέεις, ἐξ ὧν
ἅπαντες οἱ διψῶντες ἀντλοῦμεν, νάματα
χρυσόρρειθρα Χρυσόστομε.

Θεοτοκίον.

Βάτον καιομένην πυρί, καὶ μὴ φλεγομένην,
προσεώρα πάλαι, Μωσῆς Θεομῆτορ Παρθένε, τὴν
θεόδεκτον προτυπῶν σου γαστέρα, ὑποδεξαμένην
τὸ ἀκήρατον πῦρ.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Στρατὸς Ἀγγέλων, δῆμος Προφητῶν,
Ἀποστόλων τε καὶ τῶν Μαρτύρων θεῖος χορός,
ἡμῖν συναγάλλονται φαιδρῶς κοινωνοῦντες, τῆς
Ἑορτῆς Παμμάκαρ, καὶ τὸν ὕμνον τῶν σῶν, οἰκείαν
ἡγοῦμενοι τὴν χάριν· πάντων γὰρ ἔσχες, ἐν σοὶ τὸν
βίον ἀποματτόμενος.

Ἴδου τοῦ κόσμου ἔλαμψε τὸ φῶς, ὁ πανύψηλος
ἐναπέφηγε θεῖος πυρσός, τὸ γλυκύρροον πέλαγος,
τῶν θείων χαρίτων· ἐμφορηθῶμεν δεῦτε τοῦ φωτὸς
ἀδελφοί, θαλφθῶμεν, ἀρδεύσωμεν καρδίας,

Φάνηκες ἄλλος χρυσορρός (ποταμὸς ποὺ τρέχει χρυ-
σάφι), Πάτερ ὀλόχρυσε· Διότι τὸ χρυσό σου στόμα καὶ ἡ
γλυκεῖά σου γλῶσσα πλημμυρίζουν μὲ τὸ πέλαγος τῶν
δογμάτων σου καὶ ποτίζουν τίς ψυχές τίς κατάξερεις.

Ἐνῷ ἡ Ἁγία Γραφή ἦταν θάλασσα ἀδιάβατη, Πάτερ,
τὴν ἔκανες γιὰ τὸν κόσμον εὐκολὴ στό πέρασμα καὶ στό νά
τὴν διασχίσει πλέοντας, ὑψώνοντας μὲ τὰ πανιά τοῦ λό-
γου σου τὸν νοῦ καὶ φέρνοντάς τον σέ γνώση ποὺ δέν ἔχει
πλημμυρίσει.

Ἐσύ, ἀφοῦ πῆρες τὰ ρεῦματα τῆς πηγῆς ποὺ δέν
ἀδειάζει, χύνεις ποταμοὺς δογμάτων στὴν Ἐκκλησία, ἀπό
τούς ὁποίους παίρνουμε ὅλοι ποὺ διψοῦμε νερά μὲ χρυσά
ρεύματα, Χρυσόστομε.

Θεοτοκίο.

Βάτο ποὺ καιόταν ἀπὸ τὴ φωτιά ἀλλὰ δέν
ἀποτεφρωνόταν ἔβλεπε παλαιὰ ὁ Μωυσῆς, Μῆτερα τοῦ
Θεοῦ Παρθένε, προεικονίζοντας τὴν κοιλιὰ σου ποὺ δέ-
χθηκε τὴν ἀγνή φωτιά.

Τοῦ Ἁγίου. Δεύτερος.

Ὁ στρατὸς τῶν Ἀγγέλων, τὸ πλῆθος τῶν Προφητῶν,
καὶ τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Μαρτύρων ἡ θεϊκὴ ὁμήγυρη
(ὁμάδα) ἀγάλλονται μαζί μας μὲ χαρὰ συμμετέχοντας
στὴν ἑορτή, Παμμακάριστε, καὶ στοὺς ὕμνους σου, θεω-
ρώντας δικὴ τους τὴ χάρη· διότι κατέκτησες τὴν ἀγιότητα
τῆς ζωῆ ὅλων ἀπορροφώντας τὴν ὅπως τὸ σφουγγάρι.

Νά, ἔλαμψε τὸ φῶς τοῦ κόσμου, ἐμφανίσθηκε ἡ πανύ-
ψηλη θεϊκὴ δάδα, τὸ πέλαγος τῶν θείων χαρίτων, ποὺ τρέ-
χει γλυκά· ἐλάτε ἅς φορέσουμε τὸ φῶς, ἀδελφοί· ἅς
θερμανθοῦμε, ἅς ποτίσουμε ὅλοι τίς καρδιές μας μεγαλύ-

ἄσμασι πάντες, τὸν χρυσορρήμονα μεγαλύνοντες.

Ὡς ὀβολούς σοι δύω τὴν ῥῶδην, ἀπόρου μου καὶ δειλαίας Παμμακάρα ψυχῆς, ἀγαθῶν παντοίων μὲν, οἰκτρῶς χηρευούσης, πόθου δὲ θείου πλούτῳ προσαγαγούσης αὐτήν, χρηστότητος μίμημα τῆς θείας· δέχοιο χάριν, ἀντιβραβεύων μοι πλουσιόδωρον.

Θεοτοκίον.

Βαδίζων τρέμω, ἔφη Συμεών· τὸν σαλεύοντα τῇ προσβλέψει δὲ πᾶσαν τὴν γῆν, κατέχων ῥωννύομαι, σὸν τόκον Παρθένε, τῆς τρομερᾶς σαρκὸς δ' ἀπολυόμενος, χρησμῶν μοι τῶν θείων ἀποβάντων, χαίρων κομίζω καὶ τοῖς ἐν ἄδη, λύτρωρον τὰ εὐαγγέλια.

Συναπτὴ. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 40).

Ἐξαποστειλάρια.

Ἀγάλλου πόλις πόλεων, πασῶν ἡ Βασιλεύουσα, ὡς τοῦ καλοῦ σου Ποιμένος, τοῦ Ποιμενάρχου τὸ σκῆνος ἀπολαβοῦσα σήμερον, τοῦ σὲ καὶ κόσμον ἅπαντα, ῥυθμίζοντος καὶ σώζοντος, μελισταγοῦς Χρυσοστόμου, καὶ ἐπικρότει τοῖς ὕμνοις.

Θεοτοκίον.

Φρικτὴ ἡ προστασία σου, Μαρία Θεοκόσμητε, καὶ φοβερά σου ἡ δόξα, πάση τῇ γῆ Θεοτόκε· εἰς σὲ γὰρ νῦν καυχώμεθα, σὲ καὶ μεσίτην ἔχοντες, πρὸς τὸν Υἱὸν καὶ Κτίστην σου, τῇ ἀκοιμήτῳ πρεσβεία,

νοντας τὸ Χρυσόστομο μέ ἄσματα.

Εἶθε νὰ δέχεσαι ὡς δύο ὀβολούς (λεπτά) τὸν ὕμνο τῆς ψυχῆς μου, ἡ ὁποία βρίσκεται σὲ ἀδιέξοδο καὶ εἶναι ταλαίπωρη, Παμμακάριστε, ἡ ὁποία στερεῖται θλιβερά ἀπὸ κάθε εἶδος ἀγαθῶν, ἀλλὰ σοῦ προσφέρει τὸν ὕμνο αὐτόν μέ πλοῦτο πόθου θεϊκοῦ ὡς μίμηση τῆς θεϊκῆς ἀγαθότητος· (Δέξου τον) ἀνταποδίδοντάς μου ὡς βραβεῖο χάρη πλουσιόδωρη.

Θεοτοκίον.

Τρέμω καθὼς βαδίζω, εἶπε ὁ Συμεών· κρατώντας ὁμως τὸν Υἱό σου, Παρθένε, πού μέ τό βλέμμα του σαλεύει ὅλη τή γῆ, παίρνω δύναμη· ἀπαλλασσόμενος ὁμως ἀπὸ τό σῶμα πού μέ τρομάζει, ἀφοῦ βρῆκαν τήν ἔκβασή τους οἱ χρησιμοί (οἱ προφητεῖες) τοῦ Θεοῦ, χαίροντας μεταφέρω τή χαρούμενη εἶδηση γιά λύτρωση, καί σ' αὐτούς πού εἶναι στόν ἄδη.

Μικρὴ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 40).

Ἐξαποστειλάρια.

Ἀγάλλου πόλη τῶν πόλεων, ἡ Βασιλεύουσα ἐπάνω σέ ὅλες, ἐπειδὴ ἔλαβες σήμερα τά ἱερά λείψανα τοῦ καλοῦ σου Ποιμένα, τοῦ Ἱεράρχου, τοῦ μελιστάλαχτου Χρυσοστόμου, ὁ ὁποῖος καθοδηγεῖ καὶ σώζει κι ἐσένα καὶ ὅλο τὸν κόσμο, καὶ συνόδευε τούς ὕμνους μέ χειροκροτήματα.

Θεοτοκίον.

Εἶναι φρικτὴ ἡ προστασία σου, Μαρία στολισμένη ἀπὸ τό Θεό, καὶ φοβερὴ ἡ δόξα σου σέ ὅλη τή γῆ, Θεοτόκε· διότι γιά σένα καυχώμαστε τώρα· καὶ ἔχοντας ἀσένα μεσίτρια πρὸς τὸν Υἱό καὶ Κτίστη σου, μέ τή δική σου ἀκοιμητὴ πρε-

τῆ σῆ σωθείημεν πάντες.

Αἶνοι. Στίχοι.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 40-42,-43).

Τροπάρια.

Χρυσοῦ τηλαυγέστερον, τὰ Ἱερά σου διδάγματα, προχεόμενα πάνσοφε, πλουτίζει Χρυσόστομε, πενομένας φρένας, καὶ ἀποδιώκει, τῶν παθημάτων τὴν ἀχλύν, φιλαργυρίας πικρὸν χειμῶνά τε· διὸ σε μακαρίζομεν, χρεωστικῶς καὶ τὴν κόνιν σου, τῶν λειψάνων σεβόμεθα, ὡς πηγὴν ἀγιάσματος.

Ἀδίκως τῆς ποιμένης σου, ἀπελαθεὶς Πάτερ Ὅσιε, προσωμίλησας θλίψεσι, πικραῖς ἐξορίαις τε· ἐν αἷς ἠξιώθης, μακαρίου τέλους, οἷα γενναῖος ἀθλητῆς, καταπαλαίσας τὸν πολυμήχανον, διὸ τῆ ἐπανόδῳ σου, ἡ Ἐκκλησία ἀγάλλεται, ἦν χρυσῶ κατεκόσμησας, τῶν πανσόφων δογμάτων σου.

Ὁ στύλος ὁ πύρινος, ὁ ποταμὸς ὁ τοῖς νάμασι, τῶν δογμάτων κατάρρυτος, ὁ νοῦς ὁ οὐράνιος, τῆς θεολογίας, τὸ πάγχρυσον στόμα, ἀμαρτωλῶν ἐγγυητῆς, τῆς μετανοίας κήρυξ ὁ ἐνθεος, φωστῆρ ὁ διαυγέστατος, ὁ ἐπουράνιος ἄνθρωπος, ὁ μακάριος σήμερον, ἀνυμνεῖσθω Χρυσόστομος.

Κόσμον ὡς βασιλείον, ἡ Βασιλὶς τὸ σὸν λείψανον, δεξαμένη Χρυσόστομε, ἐν τούτῳ σεμνύνεται· καὶ ἐγκαυχωμένη, ἐπὶ τοῖς σοῖς λόγοις τὴν οἰκουμένην συγκαλεῖ, εἰς εὐφροσύνην καὶ θεϊαν μέθεξιν, ἀφθόνων τῶν χαρίτων σου,

σβεία εἶθε νὰ σωθοῦμε ὅλοι.

Αἶνοι. Στίχοι.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 40-42,-43).

Τροπάρια.

Καθὼς ξεχύνονται, Πάνσοφε, τὰ ἱερά σου διδάγματα τὰ λαμπρότερα ἀπὸ χρυσό, πλουτίζουν, Χρυσόστομε, τίς πεινασμένες καρδιές, καὶ ἀποδιώχνουν τὴν καταχνιά τῶν παθῶν, καὶ τὸν πικρὸ χειμῶνα, τὴν τρικυμία, τῆς φιλαργυρίας· γι' αὐτὸ σέ μακαρίζομε, ὅπως ἔχουμε χρέος, καὶ σεβόμεσθε τὴ σκόνη τῶν λειψάνων σου ὡς πηγὴν ἀγιασμοῦ.

Ἀφοῦ ἐκδιώχθηκες ἀδίκῃ ἀπὸ τὴν ποιμένη σου (τό κοπάδι σου), Πάτερ Ὅσιε, συνάντησες θλίψεις πικρές καὶ ἐξορίες· μέσα στίς ὁποῖες ἔγινες ἄξιος μακαρίου τέλους ὡς γενναῖος ἀθλητῆς κατανικώντας τὸν πολυμήχανο (τό διάβολο)· Γι' αὐτὸ μέ τὴν ἐπάνοδό σου ἀγάλλεται ἡ Ἐκκλησία, τὴν ὁποία κατστόλισες μέ τό χρυσάφι τῶν πανσόφων δογμάτων σου.

Ὁ στύλος ὁ πύρινος, ὁ ποταμὸς ὁ πλημμυρισμένος ἀπὸ τὰ νάματα, τὰ ρεύματα τῶν δογμάτων, ὁ οὐράνιος νοῦς τῆς Θεολογίας, τὸ ὀλόχρυσον στόμα, ὁ ἐγγυητῆς τῶν ἀμαρτωλῶν, ὁ θεϊκὸς κήρυκας τῆς μετανοίας, ὁ φωστήρας ὁ ὀλόφωτος, ὁ ἐπουράνιος ἄνθρωπος, ἃς ὑμνεῖται σήμερα ὁ Μακάριος Χρυσόστομος.

Ἡ Βασιλεύουσα δέχθηκε ὡς στολίδι βασιλικὸ τὸ λείψανό σου, Χρυσόστομε, καὶ καυχιέται (καμαρώνει) γι' αὐτό· καὶ καυχώμενη γιὰ τὰ δικά σου λόγια προσκαλεῖ ὅλη τὴν οἰκουμένην σέ εὐφροσύνη καὶ θεϊκὴ συμμετοχὴ στὰ ἄφθονα χαρίσματά σου κραυγάζοντας μεγαλόφωνα·

μεγαλοφώνως κραυγάζουσα, Ἰησοῦ ὑπεράγαθε, σὺ εἶ δόξα τῶν δούλων σου.

Δόξα...

Πάτερ Χρυσόστομε, ὡς ποταμὸς θεόβροντος, ἐκ τῆς Ἐδὲμ μυστικῶς ἐξερχόμενος, εἰς ἀρχὰς τέσσαρας διαδραμῶν, σοῖς λόγοις τῆς γῆς τὰ πέρατα, πάντα πιστὸν κατήρδευσας, τῇ παγχρύσῳ διδασκαλίᾳ σου, διὸ τὴν ἐπάνοδον, σοῦ τῶν θείων λειψάνων, ἡμῖν σαφῶς πολιτογραφήσας, πρεσβεύεις σωθῆναι, τὰς ψυχὰς Ἰωάννη, τῶν ἀνυμνούντων σε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μεγάλη Δοξολογία.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τυπικά. Μακαρισμοί.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 51-52-53).

Ἀντίφωνα. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 53-54,-56).

Ἀπολυτίκια.

Τοῦ Ἁγίου.

Ἡ τοῦ στόματός σου καθάπερ πυρσὸς ἐκλάμψασα χάρις, τὴν οἰκουμένην ἐφώτισεν· ἀφιλαργυρίας τῷ κόσμῳ θησαυροὺς ἐναπέθετο, τὸ ὕψος ἡμῖν τῆς ταπεινοφροσύνης ὑπέδειξεν. Ἀλλὰ σοῖς λόγοις παιδεύων, Πάτερ, Ἰωάννη Χρυσόστομε, πρέσβευε τῷ Λόγῳ Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς

Ἰησοῦ ὑπεράγαθε, ἐσύ εἶσαι ἡ δόξα τῶν δούλων σου.

Δόξα ...

Πάτερ Χρυσόστομε, ὡς ποταμὸς προερχόμενος ἀπὸ τοῦ Θεοῦ βγαίνοντας μυστηριωδῶς ἀπὸ τὸν Παράδεισο σὲ τέσσερεις κατευθύνσεις, ἀφοῦ διέτρεξες μέ τὰ λόγια σου τὰ πέρατα τῆς γῆς, πότισες κάθε πιστὸν μέ τὴν ὀλόχρυση διδασκαλία σου· Γί' αὐτὸ πολιτογραφώντας τὴν ἐπάνοδο τῶν ἱερῶν λειψάνων σου (κάνοντάς τὴν συμπολιτισμά μας), πρεσβεύεις νὰ σωθοῦν, Ἰωάννη, οἱ ψυχές αὐτῶν πού σὲ ἀνυμνοῦν.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ἀπὸ διαφόρους κινδύνους φύλαγε τοὺς δούλους σου, εὐλογημένη Θεοτόκε, γιὰ νὰ σὲ δοξάζουμε ἐσένα τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν μας.

Μεγάλη Δοξολογία.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τυπικά. Μακαρισμοί.

(Συλλειτουργικό. Σελίδα 51-52-53).

Ἀντίφωνα.(Συλλειτουργικό. Σελίδα 53-54,-56).

Ἀπολυτίκια.

Τοῦ Ἁγίου

Ἡ χάρις τοῦ στόματός σου, πού ἔλαμψε ὡς πυρσός, φώτισε τὴν οἰκουμένη· διότι ἐναπέθεσε στὸν κόσμον θησαυροὺς ἀφιλαργυρίας· ὑπέδειξε σ' ἐμᾶς τὸ ὕψος τῆς ταπεινοφροσύνης. Ἀλλὰ ἐκπαιδεύοντάς μας μέ τὰ δικά σου λόγια, Πάτερ Ἰωάννη Χρυσόστομε, πρέσβευε στό Λόγο, τὸ Χριστό τὸ Θεό, νὰ σωθοῦν οἱ ψυχές μας.

<p>ψυχὰς ἡμῶν. Τοῦ Ἁγίου τοῦ ναοῦ. Κοντάκιον. Τῆς Ὑπαπαντῆς. Ὁ μήτραν παρθενικὴν... (Σελίς 161-162). Ἀναγνώσματα. Ἀπόστολος. Πρὸς Ἑβραίους. (Ζ'. 26,-Η'. 2). (25 Ἰανουαρίου. Σελίς 245). Εὐαγγέλιον. Κατὰ Ἰωάννην. (Γ'. 9-16). (25 Ἰανουαρίου. (Σελίς 245-6).</p>			<p>Τοῦ Ἁγίου τοῦ ναοῦ. Κοντάκιον. Τῆς Ὑπαπαντῆς. Ὁ μήτραν παρθενικὴν... (Σελίδα 161-162). Ἀναγνώσματα. Ἀπόστολος. Πρὸς Ἑβραίους,. (Ζ'. 26,-Η'. 2). (25 Ἰανουαρίου. Σελίδα 244-245). Εὐαγγέλιο. Κατὰ Ἰωάννην. (Γ'. 9-16). (25 Ἰανουαρίου. (Σελίς 245-6).</p>
---	--	--	--